

ERICH KÄSTNER

MÁJUS 35

avagy Konrád a Csendes-óceánhoz lovagol

Fordította Fenyő László

TARTALOM

[Május 35-én történt](#)
[Belépti díj nincs! Gyerekek a felét fizetik!](#)
[Hannibál tüsszent](#)
[A fordított világ nem is a legfordítottabb](#)
[Vigyázat, magasfeszültség!](#)
[Találkozás a kockás kislánnyal](#)
[A bácsi olvassa, amit átélt](#)

Május 35-én történt

Május 35-én történt. És így természetesen nem csoda, hogy Ringelhuth bácsi semmin sem csodálkozott. Ha egy héttel előbb esnek meg vele ugyanazok a dolgok, amelyek ma megestek, bizonyára arra gondol, hogy két-három kereke hiányzik vagy neki, vagy a földgolyónak. De május 35-én az ember a legrosszabbra is el lehet készülve.

Amellett csütörtök volt. Ringelhuth bácsi megvárta az iskola előtt unokaöccsét, Konrádot, és most kettesben sétáltak végig az utcán. Konrád gondterhelten látszott. A bácsi ebből semmit sem vett észre, már előre örült az ebédnek.

Mielőtt azonban elbeszélésemet folytatnám, némi családtörténeti magyarázatot kell adnom. Tehát: Ringelhuth bácsi Konrád édesapjának a fivére. Mivel pedig a bácsi még nőtlen, és magányosan lakik, minden csütörtökön magával viszi az unokaöccsét iskola után. Ilyenkor együtt ebédelnek, beszélgetnek, együtt kávéznak, és a fiú csak estefelé kerül haza a szülői házba.

Ezek a csütörtökök igen mulatságosak voltak. Tudniillik Ringelhuth bácsinak nem volt felesége, aki megfőzhette volna az ebédet. És házvezetőnője vagy bejárónője sem volt. Így hát csütörtökönként csupa zagyva holmit ettek össze. Olykor főtt sonkát tejszínnel. Vagy sóspercet áfonyával. Vagy cseresznyés lepényt angol mustárral. Az angol mustárt jobban kedvelték, mint a németet, mert az angol mustár különösen erős, és úgy mar, mintha foga volna.

És mikor aztán istenigazából rosszul lettek, kinéztek az ablakon és akkorákat kacagtak, hogy a szomszédok azt gondolták: Ringelhuth gyógyszerész és az unokaöccse, sajnos, megbolondult.

Nos tehát, ott sétáltak az utcán, és a bácsi éppen ezt mondta:

- Mi lelt, öcskös?

Ekkor valaki megrántotta a kabátját. Mindketten hátrafordultak, hát, uramfia, nagy fekete ló állt előttük, és udvariasan ezt kérdezte:

- Kérem, nincs önnél véletlenül egy darab cukor?

Konrád és a bácsi a fejét rázta.

- Bocsánatot kérek az alkalmatlankodásért - mondta a nagy fekete ló, megemelte szalmakalapját, és menni készült.

Ringelhuth bácsi a zsebébe nyúlt és megkérdezte:

- Megkínálhatom cigarettával?

- Köszönöm, nem kérek - mondta a ló szomorúan -, nem dohányzom.

Szertartásosan meghajolt, elkocogott az Albert tér irányába, megállt egy csemegésbolt előtt, és kilógatta a nyelvét.

- Meg kellett volna hívnunk ebédre ezt a gebét - jegyezte meg a bácsi. - Bizonyosan éhes. - Aztán odasandított unokaöccsére, és így szólt: - Konrád, hol jár az eszed? Hiszen ide se figyelsz!

- Jaj, bácsi, a Csendes-óceánról kell dolgotatot írnom.

- A Csendes-óceánról? Hát ez kínos.

- Rettenetes - mondta Konrád. - Akik jól tudunk számolni, mind a Csendes-óceánt kaptuk fel. Mivelhogy, azt mondja, nincs fantáziánk. A többieknek azt kell leírniuk, hogyan épül egy négyemeletes ház. Ez persze gyerekjáték a Csendes-óceánhoz képest. De hát így jár az, aki jól tud számolni!

- Neked ugyan nincs fantáziád, édes öcsém - jelentette ki Ringelhuth bácsi -, viszont én vagyok a nagybácsid, és ez is valami. Olyan Csendes-óceánt kanyarítunk a tanár úrnak, hogy szeme-szája eláll.

Aztán egyik lábával lelépett az úttestre, másikkal fennmaradt a gyalogjárón, és így sántikált az unokaöccse mellett. Konrád is csak ember volt: elnevette magát.

A sántikáló bácsi üdvözölt egy járókelőt, s mikor az illető odébbállott, megjegyezte:

- Ördög vigye, a végrehajtó volt!

A fiú úgy nevetett, mintha csiklandoznák.

Alig érkeztek meg a bácsi lakására, azon nyomban asztalhoz ültek. Ma vagdalt szalonnás lepény volt ebédre, utána pedig hússaláta málnaszörppel.

- A régi spártaiak még a vérlevest is szemrebbenés nélkül ették - jegyezte meg a bácsi. - Hogy ízlik, fiatal barátom?

- Förtelmesen jól - felelte Konrád.

- Hja, az ember eddze magát - mondta rá a bácsi. - Katonakorunkban metéltet kaptunk heringgel, diákkorunkban pedig szaharinos rizst. Ki tudja, mi vár rátok is, mire felnőtök. Ezért hát egyél csak, fiacskám, míg kérés nem lesz a gyomrod!

Egyúttal még egy kanál málnaszörpöt loccsantott a hússalátára.

Ebéd után először is kinéztek az ablakon vagy egy negyedóra hosszat, és várták, hogy rosszul legyenek. De ebből nem lett semmi. Azután tornásztak. A bácsi felsegítette unokaöccsét a nagy könyvszekrényre, és Konrád tótágast állt a szekrény tetején.

- Várj csak - mondta a bácsi -, állj még egy kicsit tótágast!

Bement a hálószobába, kicipelte a dunnáját, és letette a könyvszekrény elé. Aztán vezényelt:

- Rajta!

És Konrád leugrott a szekrény tetejéről a padlón dagadozó dunnára.

- Nagyszerű! - kiáltott fel a bácsi. Nekiiramodott, és terpeszállásban átrepült az asztalon. Nyomban utána tompa zuhanást hallottak alulról, majd hosszan tartó csörömpölést. A bácsi megrendülten mondta:

- Ez Mühlbergék csillárja volt.

Vártak néhány percet, de senki sem kopogtatott, és nem is csöngettek.

- Mühlbergék valószínűleg nincsenek itthon - mondta Konrád.

Aztán mégiscsak csöngettek! A fiú kiszaladt, ajtót nyitott, és sápadtan jött vissza.

- A nagy fekete ló van odakint - suttogta.

- Hát jöjjön be - adta ki a parancsot Ringelhuth bácsi. Konrád bebocsátotta. A jövevény levette szalmakalapját, és megkérdezte:

- Nem zavarok?

- Szó sincs róla - nyugtatta meg a bácsi. - Tessék helyet foglalni.

- Jobban szeretek állni - mondta a ló. - Ne vegye udvariatlanságnak, de mi, lovak, nem vagyunk ülésre berendezkedve.

- Ahogy parancsolja - felelte a bácsi. - Egyébként szabad megkérdezni, minek köszönhetjük a megtiszteltetést?

A ló nagy, komoly szemével zavart pillantást vetett mindkettőjükre.

- Önök olyan rokonszenvesek voltak nekem mindjárt az első pillanatban - mondta.

- Ön is nekünk - felelte Konrád, és meghajolt. - Igaz is, még mindig van étvágya kockacukorra?

Nem várta meg a feleletet, hanem kiszaladt a konyhába, behozta a cukrosdobozt, egyik kockát a másik után rakta a tenyerére, és a ló egy szuszra felfalt vagy negyed kiló cukrot. Aztán megkönnyebbülten fellélegzett, és így szólt:

- Ez aztán éppen jókor jött, a kutya-fáját! Hálásan köszönöm, uraim. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: a nevem Negro Kaballo. Április végéig a Sarrasani-cirkuszban szerepeltem, mint görkorcsolyaszám. De akkor elbocsátottak, és azóta nem kerestem semmit.

- Igen, igen - mondta Ringelhuth bácsi -, a lónak is olyan a sora, mint az embernek.

- Ezek az átkozott autók! - folytatta Negro Kaballo. - A gépek teljesen tönkretesznek minket, lovakat. Képzeld csak, uram, már konflisónak is elszegődtem volna, holott tulajdonképpen gimnáziumot végzett ló vagyok. De maga a Konflislovak Szövetségének főtitkára sem tudott elhelyezni. Pedig az igazán befolyásos ló! Egyébként ez a lóbőrbe bújó rinocérosz maga is autón jár.

- Ilyen körülmények közt persze igazán már semmin se lehet csodálkozni - jegyezte meg Ringelhuth bácsi fejcsóválva.

- Ön igazán kedves ember - mondta a ló meghiúsultan, és bal elülső patájával a bácsi vállára csapott, hogy csak úgy porzott.

- Jaj! - ordított a bácsi.

Konrád megfenyegette ujjával a fekete lovat.

- Ha agyonlapítja a bácsikámat - mondta -, velem gyűlik meg a baja!

A ló úgy felhúzta felső ajkát, hogy kivillant fehér fogsora, és hangtalanul nevetett. Aztán nagyon udvariasan bocsánatot kért: nem akarta bántani.

- No jó - mondta rá Ringelhuth bácsi, és megdörzsölte a kulcscsontját. - De legközelebb legyen valamivel óvatosabb, igen tisztelt Negro Kaballo. Nem vagyok én ló!

- Vigyázni fogok - ígérte a ló -, én ígérem önnek, a legjobb nemzetközi görkorcsolyázó az emlősállatok között!

Aztán mind a hárman kinéztek az ablakon. A ló egyszerre csak szédülni kezdett, elsápadt az ijedtségtől, és lehunyta a szemét. Csak amikor Konrád rászólt, hogy igazán szégyellhetné magát, nyitotta fel újra lassan a szemét.

- Ki ne billenjen az ablakból - figyelmeztette a bácsi. - Még csak az kellene, hogy a lakásomból egy ló pottyanjon ki a Johann Mayer utcára.

Negro Kabbalo így felelt:

- Tudja, kérem, a magamfajtnak ritkán van alkalmam, hogy lenézzem a harmadik emeletről. De most már nem lesz baj. Mindamellett hálás volnék, ha középbe vennének. Biztos, ami biztos.

A ló tehát elhelyezkedett a bácsi és Konrád között, fejét messzire kinyújtotta az ablakon, és a szomszéd erkélyéről két fuksziát és egy begóniát tövestül-szárastul felfalt. Csak a virágcserepeknek kegyelmezett meg jószívűen.

Az utcán hirtelen pokoli lárma támadt. Ugyanis odalent egy apró emberke állt, gömbölyű, mint a golyó; kézzel-lábbal hadonászott, kövér-kurta lábaival topogott, és úgy kiabált, mintha nyársra húznák.

- Ez már mégiscsak sok! - rikácsolta felháborodottan. - Azonnal vigye el azt a lovat onnan az ablakból! Még mindig nem tudja a házirendet? Nem tudja, hogy lovakat tilos bevinni a lakásba, mi?

- Ki ez a tökmag? - kérdezte Konrád.

- Ó, csak a háziúr - felelte Ringelhuth bácsi. - Clemens Waffelbruchnak hívják.

- No de ilyen szemtelenség! - rikácsolt a kis kövér Waffelbruch úr. - Majd lesz szíves megfizetni a virágokat, amelyeket ez a gebe jogtalanul eltávolított Lehmannék erkélyéről, és felfalt! Megértette?

Erre aztán végig lúdbőrzött ám a ló fekete háta. Hohó, nem fogja tűrni a sértegetést! Megkaparintotta az egyik letarolt virágcserepet, és zsupsz! - kiejtette az ablakon. A virágcserep úgy zúgott lefelé, mintha nagyon sietős dolga volna, és nagyot puffant az ordító háziúr keménykalapjának kellős közepén. Waffelbruch úrnak megroggyant a térde, torkán akadt a szó, még egyszer felnézett, megemelte behorpadt kalapját, és reszketve dadogta:

- Semmi baj, nem haragszom!

Ezzel gyorsan bebotladozott a házba.

- Ha ez a fickó nem takarodik - szólalt meg a ló -, szép sorjában az egész erkélyt a kalapjára szórtam volna.

- Az aztán drága multság lett volna nekem - jegyezte meg a bácsi. - Menjünk vissza a szobába.

Negro Kabbalo jókedvűen nyert. Aztán visszasétáltak a szobába, és irodalmi társasjátékot játszottak, hármasan. A ló úgy nyert, mint a parancsolat. Kívülről tudta valamennyi

klasszikus nevét és műveit. Ezzel szemben Ringelhuth bácsi teljesen csődöt mondott. Mint gyógyszerész tudta ugyan, hogy milyen betegségekben szenvedtek a költők, mivel gyógyították őket, és miben haltak meg, de regényeiket és drámáikat egytől egyig elfelejtette. Szinte hihetetlen: de csakugyan azt állította, hogy Schiller *A harang* című versét Goethe írta!

Konrád egyszerre felpattant, lapjait az asztalra szórta, odarohant a könyvszekrényhez, föltépte az ajtaját, kivett egy vastag könyvet a legfelső sorból, a szőnyegre vetette magát, és izgatottan lapozni kezdett.

- Ha nem tolakodás kérésünk - szólalt meg a bácsi -, talán volnál szíves megmagyarázni: miért rohansz el szó nélkül az asztaltól, s miért hagysz bennünket faképnél? Egyébként még egy Gotthold Ephraim Lessing-vígjátékom hiányzik. Csak annyit tudok, hogy Lessing felesége, bizonyos Eva König, gyermeke születése után nemsokára meghalt, és néhány nap múlva a gyermek is meghalt, és aztán már maga Lessing sem élt sokáig.

- Amit ön itt elmesélt, az nem éppen vígjáték - jegyezte meg gúnyosan a ló. Aztán odaszorította a pofáját Ringelhuth bácsi füléhez, és belesúgta: - Minna von Barnhelm.

A bácsi dühösen az asztalra csapott.

- Nem! Azt az asszonyt Eva Könignek hívták, nem pedig Minna von Bornholmnek!

- Ördögadta! - dörmögte a ló. - De hiszen Minna von Barnhelm nem Lessing felesége volt, hanem a vígjátékának a címe.

- Vagy úgy! - kiáltott föl Ringelhuth. - Miért nem mondta mindjárt? Konrád, add csak ide a Minna von Bornholmot.

Konrád a szőnyegen ült, a könyvében lapozgatott, és nem felelt.

- Legyen szíves, röptse ki az unokaöcsémet egy jól irányzott rúgással a nadrágjából - kérte Ringelhuth négy lábú vendégét. A ló odakocogott Konrádhoz, fogai közé kapta a gallérját, és szépen a levegőbe emelintette. De Konrád észre sem vette, hogy már nem a szőnyegen ül. S ámbár a ló a levegőben tartotta, csak lapozgatott tovább a könyvben, mintha semmi se történt volna, és összeráncolta a homlokát.

- Nem tudom megtalálni, bácsi - szólalt meg hirtelen.

- Kit? - kérdezte Ringelhuth. - A Minna von Bornholmot?

- A Csendes-óceánt - mondta Konrád.

- A Csendes-óceánt? - kérdezte a ló csodálkozva. Mivel azonban beszéd közben ki kellett nyitnia a száját, Konrád nagy puffanással a padlóra zuhant.

- Szerencse, hogy Mühlbergék csillárja már leszakadt - mondta a bácsi, és elégedetten dörzsölte a kezét. - No, de mi lesz a Csendes-óceánnal? - Odafordult a lóhoz: - Az öcsémnek ugyanis holnapra dolgozatot kell írnia a Csendes-óceánról.

- Mert jól tudok számolni - tette hozzá Konrád savanyúan.

A ló egy pillanatig latolgatta a dolgot, aztán megkérdezte a bácsit: ráér-e délután?

- Persze hogy ráérek - felelte Ringelhuth -, csütörtökön mindig éjjeli szolgálatos vagyok a gyógyszertárban.

- Nagyszerű - kiáltott fel Negro Kabbalo -, akkor gyorsan odamegyünk!

- A gyógyszertárba? - kérdezte Konrád és a bácsi szinte egyszerre.

- Ugyan kérem - mondta a ló -, természetesen a Csendes-óceánhoz. - Aztán megkérdezte: - Megengedi, hogy telefonáljak?

Ringelhuth bólintott, a ló a készülékhez lépett, leemelte a hallgatót, a horogról, tárcsázott; és ezt mondta:

- Halló! A cirkuszlovak utazási irodája? Az Óriáslóval szeretnék beszélni. Maga az? Hogy van? Mi újság? Szürkül a sörényünk? Hát persze, öregszünk. Hallgasson csak ide. Hogy jutok legrövidebb úton a Csendes-óceánhoz? Estére már vissza akarok kerülni. Hogy nehéz lesz? Ugyan, Óriásló, ne akadékoskodjék! Hogy hol vagyok? Johann Mayer utca 13. Egy jó ismerősömnél, bizonyos Ringelhuthnál. Mi? Nahát, ez nagyszerű! Hálásan köszönöm, kedves barátom!

A ló búcsúzásul háromszor belenyerített a telefonba, a hallgatót a helyére tette, megfordult, és ezt kérdezte:

- Ringelhuth úr, van maguknak az előszobában egy nagy faragott szekrényük? Állítólag egy régi szekrény, a tizenötödik századból?

- No és ha van - mondta a bácsi -, mi köze ennek az ócska szekrénynek a Csendes-óceánhoz és a maga óriáslovához?

- Azt mondta, hogy bújjunk bele abba a szekrénybe, és aztán: mindig egyenesen előre! Két óra alatt állítólag a Csendes-óceánnál vagyunk - magyarázta a ló.

- Ne ostobáskodjék - kérlelte Ringelhuth bácsi.

De Konrád, mintha megcsípték volna, kirobogott az előszobába, kinyitotta a nagy régi szekrény nyikorgó ajtaját, belemászott, és nem került többé elő.

- Konrád - kiabált a bácsi. - Konrád, te betyár!

De az unokaöccse meg se mukkant.

- Megőrülök - bizonykodott a bácsi -, miért nem felel az a kölyök?

- Bizonyosan már úton van - mondta a ló.

Erre már Ringelhuth se bírta türtőztetni magát. Kirohant, belekukkantott a szekrénybe, és felkiáltott:

- Tényleg, a szekrénynek nincsen hátsó fala!

A ló a nyomában loholt, és szemrehányóan mondta:

- Hogy is kételkedhetett benne? Másszon csak be ön is.

- Csak ön után - mondta Ringelhuth bácsi -, én itthon vagyok.

A ló tehát elülső patáival belelépett a szekrénybe. Ringelhuth tolt, ahogy csak bírta, míg végre eltűnt a szekrényben. Akkor a bácsi is nyögve utána mászott, és kétségbeesetten mondta:

- Mi fog ebből még kisülni?!

Belépti díj nincs! Gyerekek a felét fizetik!

Ringelhuth bácsi a szekrényben kemény tárgyba ütközött. Ócska sétapálca volt; fogta, és magával vitte. "A Csendes-óceán messze van" - gondolta magában. És aztán, mint valami gyakorlott távfutó, berobogott a sötétbe, és ment, ment, egyenesen előre! Kísérteties útján eleinte magas, málladozó falak közt járt. De csakhamar véget ért a fal, és a bácsi egy erdőben találta magát.

De ebben az erdőben nem fák voltak ám, hanem virágok! Például hatalmas harangvirágok, sudarak, mint a fenyő. És ha szellő lebbent, a virágok porzói nekiütődtek a kehely falának, és ez úgy hangzott, mintha harangoznának. És a harangvirágok mellett nőszirmok. És székfű. És kardliliom. És pompázatos színű rózsák. És ennek az erdőnek valamennyi virága óriási volt, mint az évszázados fák. A hatalmas virágok csak úgy csillogtak a napfényben. A harangvirágok varázslatosan csilingeltek, mert könnyű szellő lengedezett. Ringelhuth bácsi fel s alá száguldott az óriási virágok közt, és szüntelenül ezt kiáltozta:

- Konrád, hol vagy?

Majdnem tíz percig szaladgált így, míg végre elcsípte a szökevényeket. Negro Kablo, a görkorcsolyás ló, egy óriási ibolya előtt állt, és rágicsálta a lebegő, zöld szőnyegekhez hasonló faleveleket. Unokaöccse pedig ott ült a ló hátán, felpillantott a virágok csúcsára, és hüvelykujját a szájába dugta, bár az ilyesmi már cseppet sem illett korához.

- Megörülök - kiáltotta a bácsi, és zsebkendőjével szárogatta a homlokát. - Megörülök! - hajtogatta konokul. - Először is megszöktök tőlem, másodszor pedig egy erdőbe cipeltek, nahát, ilyen erdőt még életemben nem láttam!

- Tulajdonképpen már a Csendes-óceánnál vagyunk? - kérdezte Konrád.

- Vedd ki az ujjad a szádból, ha velünk beszélsz! - parancsolta a bácsi.

Konrád megijedt, vakon engedelmeskedett, úgy nézett a hüvelykujjára, mintha még sohasem látta volna, és szégyenében majd elsüllyedt.

A ló rákiáltott Ringelhuthra:

- Üljön a hátamra!

A bácsi leguggolt, magasba szökkent, a ló hátára lendült, jól belekapaszkodott unokaöccsébe, sétatálcájával rásuhintott az állatra, és uccu neki! A ló jókedvében volt, és szavalni kezdett:

*Ki nyargal a szélben, az éjen át?
Egy apa az, ő viszi kisfiát.**

De Konrád rászólt:

- Mi csak nagybácsi és unokaöcs vagyunk!

Ringelhuth pedig megjegyezte:

- Hogyhogy éjjel? Maga túloz. Inkább csak ügessen.

- Rendben van! - kiáltotta a ló, és a virágerdőn át úgy megtáncoltatta lovasait, hogy se láttak, se hallottak. Konrád megkapaszkodott az állat lobogó sörényében, a nagybácsi Konrádban; a hússaláta és a málnaszörp pedig alaposan hajba kapott egymással. A rózsák tarkán csillogtak. Halkan csilingeltek a harangvirágok. És a bácsi ezt gondolta magában: "Bárcsak már ott lennénk!"

A ló egyszerre csak megtorpant.

- Mi történt? - kérdezte Konrád, aki a vágta alatt csukva tartotta a szemét, és most is csak óvatosan merte kinyitni.

Magas deszkakerítés előtt álltak. A deszkakerítésen tábla lógott. És a táblán ezt olvasták:

*Itt kezdődik Eldorádó
Belépti díj nincs!
Gyerekek a felét fizetik!*

Ringelhuth bácsi óvatosan lecsúszott a lóról, mustrálgatta a táblát és a kerítést, végül felkiáltott:

- Itt valami nincs rendben.

- Hogyhogy? - kérdezte a ló.

- A kerítésen nincs bejárat - mondta a nagybácsi, s íme, a többiek is látták, hogy nem látnak ajtót. Konrád felállt Negro Kablo hátára, belekapaszkodott a kerítésbe, és fel akart húzódkodni. De Ringelhuth elkapta a fiú lábát. - Rettentő nagy számár vagy, fiam - suttogetta.

- Csakugyan azt hiszed, hogy Eldorádóba be lehet mászni? Odabent a világ leglustább emberei élnek. Azok csak nem fognak mászni?

De a fiú nem tágított. Belekapaszkodott a kerítésbe, és lassan felhúzódkodott.

- Mindjárt belátok - nyögte elragadtatva. Ekkor azonban a túlsó oldalról váratlanul hatalmas kéz bukkant fel, és akkora nyaklevest kent le Konrádnak, hogy nyomban eleresztette a kerítést, a fűbe zuhant a ló mellé, s tenyerét az arcára tapasztotta.

- Most megkaptad a magadét - szólalt meg a bácsi. - Nem kell mindenáron mászni, csak azért, mert tudsz mászni. - Intett, hogy hallgassanak, a fának támaszkodott, és kiabálva folytatta: - Ha azok a fickók odaát azt képzelik, hogy majd mászni fogunk, hát alaposan tévednek. Inkább kint maradunk. - Aztán szívet szaggatóan ásított egyet, és bosszúsán hozzátette: - Legjobb lesz, ha alszunk egy nagyot.

Alighogy befejezte, a kerítésen ajtó nyílt, holott eddig nem is volt rajta ajtó. És egy hang ezt kiáltotta:

- Tessék bejönni!

Beléptek az ajtón. Az első, amit láttak, egy irdatlan nagy ágy volt. Az ágyban kövér ember hevert, és ezt dörmögte:

- Én vagyok a kapus. Mit parancsolnak?

- A Csendes-óceánhoz igyekszünk - felelte a bácsi.

- Csak mindig egyenesen előre - felelte a kapus, hátat fordított látogatóinak, és horkolni kezdett, ahogy csak bírt.

- Reméljük, hogy a horkolás nem erőlteti meg túlságosan - jegyezte meg a bácsi. De a kövér már az igazak álmát aludta, vagy lusta volt válaszolni.

Konrád szemügyre vette a vidéket. Nyilván gyümölcsöskert volt.

- Nézd csak, bácsikám! - lelkesedett a fiú. - Itt a cseresznye, az alma, a körte és a szilva egy fán terem!

- Így kényelmesebb - mondta rá a bácsi.

De a lónak még mindig nemigen tetszett Eldorádó.

- Amíg a gyümölcsöt szedni is kell, addig nem is vagyok olyan nagyon oda az egésztől - jegyezte meg.

Konrád, aki közelebbről szemügyre vette az egyik négygyümölcsű fát, odaintette a bácsit és a lovat. És az, amit ott láttak, csakugyan nagyon kényelmes berendezés volt. A fatörzsön automata volt, fogantyúkkal és ilyen feliratokkal: *Bal fogantyút egyszer meghúzni: 1 darab hámozott, felszeletelt alma - Bal fogantyút kétszer meghúzni: 1 adag vegyes befőtt - Jobb fogantyút egyszer meghúzni: 1 darab szilvás lepény tejszínhabbal.*

- Óriási! - mondta a bácsi, és kétszer meghúzta a jobb oldali fogantyút. Erre csöngetés hallatszott, és a fából egy tányér cseresznyeíz csusszant ki. Nosza, mind a hárman nekiestek a fának, és jóízűen falatoztak. A ló evett a legjobb étvágygal. Két fát letarolt, és nem tudott betelni. Ringelhuth bácsinak már mehetnékje volt. De a ló odaszólt:

- Csak menjenek előre, mindjárt megyek én is.

És így mendegélt Konrád meg a bácsikája, egyre beljebb Eldorádóba, mindig egyenes irányban. Néha tyúkok szaladtak keresztül az úton kotkodácsolva. Csillogó kis sütőtepsit húztak maguk után. És ha embert láttak közeledni, megálltak, és gyorsan tükörtojást tojtak sonkával vagy rántottát spárgakörítéssel. Konrád elutasítóan intett nekik. Már nagyon jóllakott. Erre a tyúkok eltűntek a bokrokban, magukkal vonszolva a tejsíjüket.

- Úgy látszik, itt egyáltalán nincsenek emberek - szólalt meg a fiú.

- Bizonyosan vannak - vélekedett Ringelhuth. - Különben semmi értelme sem volna ennek a sok automatának.

A bácsinak igaza volt. Az egyik útkanyarulatnál házakra bukkantak. Kerek házak voltak, és lovak voltak eléjük fogva. Így a lakók egész nap ágyban maradhattak, és mégis mindenhová eljuthattak. A hálószobák ablakaira hangszórók voltak szerelve. Ha két eldorádói beszélgetni akart egymással, házaikat egymás mellé húzták, és a hangszórón át beszélgettek.

Konrád rámutatott két ilyen házra. A bácsi és az unokaöccse lábujjhegyen közelebb lopakodtak, és az egyik hangszóróból álomittas hangot hallottak.

- Kedves elnök úr - mondta az egyik hangszóró -, tulajdonképpen milyen idő is van ma?

- Sejtelmem sincs róla - felelte a másik hangszóró. - Tíz napja ki se mozdultam az ágyból.

- Hát legalább az ablakon kikukkanthatna - dörögte az előbbi -, ha egyszer ön az államfőnk!

- Miért nem kukkant ki ön, kedves Hannemann úr?

- Tegnapelőtt óta arccal a falnak fordulva fekszem, és lusta vagyok megfordulni.

- Ugyanígy vagyok magam is, kedves Hannemann úr!

- Hja, elnök uram, így alighanem le kell mondanunk az időjárás-jelentésről.

- Magam is azt hiszem, kedvesem. Viszontlátásra. Szép álmokat!

- Hasonlóképpen, elnök uram, pá, pá!

A két hangszóró nagyot ásított. Aztán a házak megint elgurultak egymás mellől.

- Tapasztaljuk csak meg ezt az elnököt - javasolta Ringelhuth.

És nyomon követték a lassan tovaguruló elnöki palotát. Mikor aztán befordult egy automatafa-erdőbe, és megállt, kíváncsian bekukkantottak a hálószoba ablakán.

- Tyú, de kövér fickó! - suttogta a bácsi.

- Uraim - kiáltott fel Konrád -, hisz ez a kövér Seidelbast!

- Hát honnan ismered te Eldorádó elnökét?

- A kövér Seidelbast a mi iskolánkban tizenegyszer bukott meg, olyan lusta volt - magyarázta a fiú. - Aztán harmadikos korában megnősült, és elköltözött a városból. Úgy hírlett, hogy gazdálkodni fog. Sejtelmünk sem volt róla, hogy Eldorádó elnöke lett. - Most Konrád megkopogtatta az ablakot, és bekiáltott: - Seidelbast!

Az elnök úgy dagadozott az ágyban, mint valami felfújtt léggömb; dühösen hánykolódott, és barátságatlanul dörmögte:

- No, mi az?

- Nem ismeresz meg már? - kérdezte a fiú.

Seidelbast felnyitotta apró szemeit, amelyek szinte eltűntek kövér arcában, nagy nehezen elmosolyodott, és ezt kérdezte:

- Hát te mit keresel itt, Konrád?

Ringelhuth bácsi megemelte a kalapját, elmondta, hogy ő a nagybácsi, itt csak átutazóban vannak, és a Csendes-óceánhoz igyekeznek.

- Elviszlek benneteket a határig - mondta Seidelbast elnök. - Csak előbb eszem egy falatot. Egy pillanatra, uraim! - Benyúlt az éjjeliszekrényébe, és gyógyszeres dobozt vett ki belőle. - Előbb néhány ínycsiklandozó előételt - sóhajtotta, fehér pirulát vett a szájába, és megnyomott egy gombot. A szemközti falon nyomban színes kép jelent meg, amely olajos szardíniát és kaszinótojást meg ökörszájsalátát ábrázolt.

- No most finom, ropogós libapecsenyét - szólalt meg az elnök, bevett egy rózsaszín pirulát, és megint megnyomott egy gombot. A fehér falon most pompás libapecsenye jelent meg, sült almával és uborkasalátával. - No és a tetejébe egy kis fagylaltot és gyümölcsöt - mondta Seidelbast, bevett egy sárga pirulát, és megnyomta a harmadik gombot. A falon remek adag fagylalt jelent meg, felébe vágott őszibarackkal a tetején. Konrádnak szinte kicsordult a nyála.

- De miért eszik pirulákat? - kérdezte a bácsi. Mint gyógyszerészt ez érdekelte elsősorban.

- Mert máskülönben az evés nagyon megerőltető - felelte az elnök. - Fényképekkel támogatott pirulák alakjában éppen úgy ízlik, és sokkal kevésbé fárasztó.

Miközben a két idegen tátott szájjal csodálkozott, Seidelbast kigurult az ágyból. Mindössze egy úszónadrág volt rajta; a többi ruhadarab: a gallér, a nyakkendő, a kabát, a nadrág, az ing, a harisnya, a cipő csak úgy rá volt festve a bőrére.

- Saját találmányom! Ugye, kitűnő? - kérdezte. - A folytonos öltözködés, vetkőzés fölösleges idő- és erőpazarlás. - Nyögött és sóhajtozott, és kikacsázott a szobából. Jó sok időbe telt, míg

kigurult a házból. A körülményekhez képest szívélyesen üdvözölte egykori iskolatársát, és Ringelhuth bácsinak is kezet nyújtott.

- Mielőtt tovább mennének a Csendes-óceánhoz - szólalt meg -, okvetlenül meg kell néznetek kísérleti állomásunkat. - Lassan átmentek egy kékesszürke réten. De ekkor hirtelen megeredt az eső.

- Otthon kellett volna hagynom a sétapálcámat - vélte Ringelhuth bácsi. - Az esernyőmnek most több hasznát venném.

- Emiatt ne legyen gondja! - nyugtatta meg Siedelbast elnök. - Figyelje csak meg, mi minden kényelmet nyújt a mi országunk!

Igaza volt. Alighogy lehulltak az első esőcseppek, tucatjával nőttek ki a réten az esernyők a földből. Ha valakinek úgy tetszett, egyszerűen alájuk állt. De ki is húzhatott egyet a földből, a feje fölé tarthatta, és az ernyő oltalma alatt tovább mehetett.

Mind a hárman szakítottak maguknak egy-egy esernyőt, s folytatták útjukat.

- Ha az eső eláll, az esernyők elhervadnak - vigasztalta őket Seidelbast. És ez nagyon tetszett a jövevényeknek.

Az eső elállt, és csakugyan, az ernyők összecuklottak, mint hervadó virágok. Az elnök az út menti árokba dobta hervadt ernyőjét, és a vendégek követték példáját.

- A kísérleti állomásnak, amelyet berendeztem - magyarázta Seidelbast -, az a célja, hogy heves vérmérsékletű és élénk fantáziájú honfitársainkat megfelelően foglalkoztassa úgy, hogy meg ne erőltessék magukat.

- Mondjon még valamit róla - kérte a nagybácsi.

- A normális eldorádóinak a nap huszonnégy órája éppen csak hogy evésre és alvásra elég - mondta Seidelbast. - Nem szabad felednie, hogy azokat a lakosokat, akik nem ütik meg a harmadfél métermázsát, kiutasítjuk az országból. Azonban azok között is, akik a nemzeti súlyt könnyűszerrel elérik, akadnak sajnálatosan élénk természetűek. Mit tegyünk? Az unalom fogyaszt. A kiutasítottak száma ily módon növekedhetné. A lakosság megritkulhatna. Megoldást kellett találni. Büszkén mondhatom: megtaláltam. Itt a telep. Jól figyeljenek.

Afféle pihenőmezőn találták magukat. Körös-körül ágyak, és az ágyakban kövér emberek hunyorgattak tétován.

- Amit az ember itt elgondol, valósággá válik! - mondta Seidelbast kecsagetőn. - Mindjárt meglátják, milyen kitűnő időtöltés ez. Ha az ember megunta a képzelete szüleményét, csak ennyit mond: mars vissza! - és a varázslatnak vége.

- Ezt nem hiszem el neked - jelentette ki Konrád. - Seidelbast, te lódítasz!

- Teringettét! - kiáltott fel most a bácsi. - Látjátok azt a kétfejű borjút?

Hát, uramfia! Az egyik ágy előtt kétfejű borjú állt, és négy szemmel bámészkodott arra a kövér emberre, aki odakívánta, és most, hogy a furcsa állatot meglátta, bárgyún vihogott a párnáiba. Végül intett, és fulladozva rákiáltott: mars vissza! Erre a borjú eltűnt.

Tovább sétáltak hármásban, és egy kövér asszonyhoz értek. Ez is ágyban hevert, és a sok töprengéstől csupa ránc volt a homloka. Egyszerre csak egy öreg ember toppant elébe, oldalán fűvészszelencével.

- Mars vissza! - mordult rá, és az idős ember eltűnt.

Erre az asszony még jobban ráncolta a homlokát, és megint csak ott állt egy öreg ember az ágya előtt a fűvészszelencével. Hasonlított az előbbihez. Csak még kevesebb volt a foga, viszont hosszú fehér fűrtjei voltak.

- Mars vissza! - vezényelt a nő, mire ez is eltűnt. Aztán egy harmadik öreg állt elébe, hasonlított a két előbbihez. De hosszabb volt az orra, és kopasz a feje. - Mars vissza! - ordított az asszony dühösen, és kimerülten lehunyta a szemét.

- Hát maga mit művel itt, Brücknerné? - kérdezte Seidelbast.

- Ó, elnök úr - felelte az asszony -, a nagyapámat akarom ideképzeltetni. De sehogy sem tudom összehozni. Elfelejtettem, milyen volt.

- Ne mérgeledjék - figyelmeztette Seidelbast. - A múlt hét óta már csak százhuszonöt kiló a súlya. Sajnálom, ha ki kellene utasítatnom Eldorádóból.

- Már nyolc napja próbálgatom - mondta Brücknerné sírva -, és mindig félresikerül az öregúr. Jó éjt, Seidelbastkám! - És már aludt is. Annyira megerőltette az agyát.

- Ott! - kiáltotta Konrád. - Nézzétek! Oroszlán!

Az egyik ágy előtt hatalmas sárga oroszlán állt, öblösre tátotta a száját, és fogsora villogott.

- Hát persze, a kövér Borgmeier - mérgelődött Seidelbast. - Folyton vadállatokat képzelt maga elé. Ez a rögeszméje. Csak meg ne járja vele!

A sárga oroszlán közelebb lopakodott az ágyhoz, a hátát meggömböcsítette, és iszonyatosan fűjt. A kövér Borgmeier elsápadt.

- Vissza! - kiáltott rá. - Vissza, mars, ronda dög! - De az oroszlán még közelebb settenkedett. Már az ágyneműt harapdálta. - Takarodj innét! - üvöltötte Borgmeier.

- Ijedtében elfelejtette, hogy a jelszó: "Mars vissza!" - magyarázta Seidelbast. - Ha még idejében nem jut eszébe, sajnos, felfalja az oroszlán.

- Majd én odaszaladok, és fülébe ordítom az oroszlánnak - ajánkozott Konrád, és máris szaladt volna Borgmeierhez.

De Ringelhuth bácsi nyakon csípte, és rászólt:

- Maradsz itt mindjárt! Szüleid kitekernék a nyakamat, ha azt mesélném nekik, hogy felfalt egy képzelt oroszlán.

Seidelbast is figyelmeztette, hogy csak maradjon.

- Semmi értelme se volna - magyarázta -, Borgmeiernek magának kell kimondania!

Közben az oroszlán felugrott az ágyra, elülső mancsaival rálépett Borgmeier hasára, és meghatottan nézegette a hájast. Ilyen kövér reggelije már rég nem volt. Kitátotta a száját, és...

- Mars vissza! - ordította most Borgmeier, és az oroszlán eltűnt.

- Úgy látom, maga egy kicsit meghihibbant! - szólt oda Seidelbast a minden ízében reszkető embernek. Ha nem volna annyira megerőltető, bosszankodnék maga miatt.

- Többé igazán nem teszek ilyesmit - jajveszékelt Borgmeier.

- Tizennégy napra kitiltom magát a kísérleti állomásról - szólt az elnök szigorúan, és továbbment.

Egyszerre csak Ringelhuth bácsi zsugorodni kezdett.

- Megőrülök! - kiáltott fel. - Mi ez, mi ez?

Konrád kacagott, és a kezét dörzsölte. Seidelbast is kacagott, és odaszólt a fiúnak:

- Nagy kópé vagy.

És a bácsi egyre összébb zsugorodott. Már csak akkora volt, mint Konrád. Aztán már csak akkorka volt, mint egy sétapálca. Végül pedig olyan kicsi lett, mint egy ceruza.

Konrád lehajolt, tenyerére vette pöttömnyi bácsikáját, és megszólalt:

- Ugyanis elképzelttem magamban, hogy bár olyan kicsike lennél, mint otthon nálunk a fényképen.

- Ne bolondozz - szólt rá a liliputi nagybácsi. - Mondd azonnal: "Mars vissza!"

Fölemelte kacsóját, mintha pofon akarná ütni unokaöccsét. Pedig csak akkorka volt, mint Konrád tenyere, amelyen állt.

- Parancsolom! - sipította.

Seidelbast könnyezett a nevetéstől. A fiú pedig így szólt a bácsikájához:

- Te csúnya törpe! - És zsebre vágta. Ringelhuth onnan kukucskált ki, hadonászott fogpiszkáló-karocskáival, és addig ordított, míg be nem rekedt. Most a ló ügetve odaérkezett, és Konrád bemutatta az elnöknek.

- Örvendek - mondták mind a ketten. A ló dicsérte Eldorádó zöld lóheréjét. - Állástalan cirkuszlovak számára Eldorádó a legpompásabb tartózkodási hely - mondta. Aztán megkérdezte: - Ejnye, hol van a mi gyógyszerészünk?

Konrád szó nélkül a zsebére mutatott, a lónak pedig ámulatában majd leesett a szalmakalapja a fejéről. A fiú elmesélte, hogy s mint zsugorodott össze a bácsi, és milyen élményük volt az oroszlánnal és Brücknerné nagyapjával.

- Ó - szólalt meg a ló -, ezt a receptet én is kipróbálom! Szeretném, ha most nyomban itt teremne a négy görkorsolyám! - És hát, uramfia, máris ott volt a patáin a négy görkorsolya, kifogástalanul felcsatolva, úgy, ahogy elképzelte.

Nagyon megörült ennek, és nyomban két pompás ívet vágott ki hátrafelé, aztán megcsinálta a nagy nyolcast, végül megpörgött a jobb hátsó lábán. Valóságos élvezet volt nézni, hozzáértőknek és hozzá nem értőknek egyaránt. Seidelbast kijelentette, hogy ha nem volna olyan határtalanul lusta, megtapsolná. A ló pukedlizett, és megköszönte a mutatóvanyért kapott elismerést.

- Drága jó öcsém - szólalt meg Ringelhuth bácsi -, engedj ki a zsebedből.

- Drága jó bácsi - felelte Konrád -, eszem ágában sincs!

- Hát nem?

- Nem!

- Hát ahogy tetszik - mondá rá a bácsi. - Ezért azonban büntetésül azonnal nőjön rémítő vízfejed. S zöld hajad. Az ujjaid helyébe pedig tíz frankfurti virsli.

Így is történt. Konrádnak szörnyűséges vízfeje és méregzöld haja nőtt. A kezén pedig tíz frankfurti virsli himbálódzott. A ló elnevette magát, és így szólt:

- Valóságos bohócfigura.

Seidelbast pedig tükröt tartott a fiú elé, hadd lássa, hogy milyen gyönyörű lett. Erre aztán Konrád sírva fakadt. Ringelhuth bácsi pedig akkorákat nevetett a tíz frankfurti virslin, hogy Konrád zsebe jó darabon fölrepedt.

Seidelbast megjegyezte, hogy valami szebbet is képzelhettek volna, és inkább valami jót kívántak volna egymásnak.

- De hát ilyenek az emberek! - mormogta a nagy bölcsen. - No, most tessék visszavarázsolni egymást!

A bácsi tehát felkiáltott:

- Mars vissza! - Mire unokaöccse visszanyerte régi ábrázatát. Most aztán Konrád kivette a bácsit a zsebéből, letette a föbbe, és ugyancsak felkiáltott:

- Mars vissza!

És hipp-hopp! - a bácsi megint olyan lett, mint azelőtt volt.

- Le kellett volna fényképezni benneteket - szólalt meg Seidelbast. - Igazán siralmas pofák voltatok.

- De most aztán gyerünk! - javasolta a ló, és türelmetlenül kapart görkorcsolyáival. Otthagyták tehát a pihenőhelyet, és az elnök a határig kísérte őket.

- Sok helyük van még Eldorádóban? - kérdezte a bácsi búcsúzáskor.

- Miért? - viszonzta a kérdést az elnök.

- Nálunk sok az olyan ember, akinek se dolguk, se enivalójuk nincs - felelte a bácsi.

- Kíméljen csak meg tőlük - kiáltott fel Seidelbast -, hiszen azok a fickók dolgozni szeretnének! Ilyeneket itt nem használhatunk.

- Kár - mondta rá a ló. Aztán kezet fogtak.

A bácsi és Konrád felült a görkorcsolyás lóra, és nagy kurjongatva átvágtak a határon. Seidelbast, hogy meg ne erőltesse magát, a kisujjával integetett, és utánuk kiáltott:

- Mindig egyenesen előre!

Hannibál tüsszent

Hamarosan hatalmas középkori vár elé érkeztek. Köztük és a vár között legalább tíz méter széles, vízzel telt árok tátongott. Maga az erődítmény számtalan fellobogózott toronyból és párkányzatból, sáncból és erkélyből állt, és a várkapun felvonóhíd volt magasra láncolva.

- Ilyesféle holmival játszottam gyermekkoromban - mondta Ringelhuth bácsi. - Csak éppen hogy az én váram nem volt ilyen nagy. Viszont piros lakkpapír volt az ablakain. No jó, de hogyan jutunk be?

- Be kell csöngetnünk - javallta Konrád.

Erre a ló fölényesen nevetett, és megjegyezte, hogy a várakban egyáltalán nem szokott csengő lenni: És csakugyan így is volt. Némi keresgélés után azonban a várárok mellett kis táblára bukkantak. És a táblán ezt olvasták:

*Vár a "Dicső Múlthoz"
Kapunyitás hármas trombitaszóra
A várnagy*

- Honnan kerítsünk ijedtünkben három trombitaszót? - kérdezte a bácsi mérgesen. - Hogy mindig így megnehezítik az embernek a határátlépést!

- Fújjak neki hármat a fésűmön? - érdeklődött Konrád buzgón, s már ki is vette fésűjét a zsebéből.

- Meg ne próbáld! - kiáltott rá a bácsi. Tenyerét a szája elé kerekítette, mélyet lélegzett, és háromszor belefújt: - Tiratata, tiratata, tiratata! - Ahhoz képest, hogy trombita nélküli gyógyszerész volt, nem is trombitált olyan rosszul.

Erre a felvonóhíd csörömpölve leereszkedett, keresztbe feküdt az árkon, és a ló két lovasával sebesen begördült a várkapun át az udvarba. Agg lovag állt ott aranyos vértetben, rozsdás kardra támaszkodott, és fehér szakállán keresztül ezt kérdezte:

- Ó, jövevények, honnan érkeztek, s merre van hazátok?

Ringelhuth tisztelgett a sétapálcájával, és megmondta, hogy Eldorádóból jöttek.

- És vajon hová s merre visz utatok? - kérdezte a lovag.

- A Csendes-óceánhoz - magyarázta Konrád.

- Legyen néktek megengedve az átkelés - felelte rá az aranyozott nagyapó. - Ám előbb hadd halljam neveteket.

Ringelhuth bemutatkozott, és bemutatta útítársait is.

- Én pedig a történelemkönyvekből jól ismert Nagy Károly császár vagyok - állította a kapu őre.

- Tiszteletem - mondta rá a bácsi. - Csak beszéljen egy kicsit kevésbé dagályosan, kedves Nagy Károly, és árulja el, hogy milyen irányban kell továbblovagolnunk.

Nagy Károly végigsimított a szakállán, és beledörmögte:

- Mindig csak egyenesen előre. Ám a szerencse kegyes hozzátok. Balra, a második sík mezőn éppen ma tartják az olimpiai játékokat.

- Épp erre vártunk - jelentette ki a ló, futólag megemelte szalmakalapját, és tovagörgött. Nagy Károly csörömpölve és sértődötten visszavonult őrtornyába.

Konrád megkérte a bácsit, hogy állítsa meg a lovat a sporttelepnél. Már hallották a zengő harsonákat. Aztán megpillantották a stadiont. A tribünökön csontos lovagok és lovagkisasszonyok ültek, színházi tálcsovekkal, nemes urak hosszú fürtös parókákban, és hölgyek hímzett szoknyákban.

- No jó - mondta a bácsi. - Hó, lovacsám! - Negro Kablo megállt. A bácsi és az öccse lekecmergett. Aztán három jegyet váltottak Barbarossa császárnál, aki kőasztalnál a pénztárt kezelte; első tribün első sorban, az árnyékos oldalon. Barbarossa a jegyeken kívül másort is nyomott a markukba.

Konrád titokban oldalba bökte a bácsit, és odamutatott Barbarossa körszakállára, amely keresztül nőtt a kőasztalon.

- Határozottan szakállas vidék - jegyezte meg Ringelhuth bácsi. - De nézzetek csak oda, éppen most folyik a súlydobás! - Belenézett a műsorba, és felolvasta: "Súlydobás, elődöntő. Neveztek: XII. Károly svéd király, Götz von Berlichingen, Nagy Péter, Erős Ágost."

Elsőnek Götz von Berlichingen dobott. Egyébként - tekintettel arra, hogy a jobb keze vasból volt, a ballal hajította el a golyót. Aztán Erős Ágost következett: 18,17 métert dobott. Konrád megjegyezte, hogy ez új világrekord. XII. Károly svéd király visszalépett, mert a gerelyvetésre tartogatta erejét.

Ebben a pillanatban Ringelhuth bácsit valaki alaposan hátba lökte, és hajszálon múlt, hogy a jó patikus fel nem döntötte Péter cárt. A bácsi dühösen hátrafordult. Fiatalember állt előtte, filmfelvevő-készülékkel. - ...csánat - dadogta a fiatalember -, az Universal képviselője vagyok. Néhány hangos heti híradót kell lefogatnom. Fájtn?

Erős Ágost odalépett a filmes fickóhoz, és valamit sűgott neki. Aztán fölkapta a golyót, és mialatt a fiatalember a filmet forgatta, merész ívben messzire ellökte. Később hősi pózban odaállt a készülék elé, királyian mosolygott, és megkérdezte, ne mondjon-e néhány találó mondatot.

- Ahogy parancsolja - mondta rá az ifjú. - De ez némafilm lesz.

A bácsi és Konrád nevetve továbbment. A ló vigyorogva görgött a nyomukban. Fölmentek a tribünre, de nem találták a helyüket. Végre kiderűlt, hogy két helyet már mások foglaltak el.

- Kérem, mutassák a jegyűket - szűlt rájuk a bácsi.

Erre a két férfi feltekintett. Az egyik Julius Caesar volt, a másik I. Napóleon. Napóleon barátságatlanul végigmérte a gyógyszerészt, és sárga arcát fenséges ráncokba szedte. Mikor látta, hogy a hatás elmarad, odébb űlt, és Caesar is helyet csinált nekik.

- Ha most itt volna a régi gárdám, egy tapodtat sem tágítottam volna - jegyezte meg Napóleon fenségesen.

Ringelhuth bácsi odaűlt Napóleon mellé, és rászűlt:

- Ha tovább is szájaskodik, leszede a fejrűl azt a háromszűgletű kalapot, és odadobom abraknak a lovam elé, megértette?

- Külűnben is vehetne már magának egy űj cilindert, Napóleon űr - javasolta Negro Kabblo.

Julius Caesar szorosabbra fogta tógáját, és odaszűlt a francia császárnak:

- Nem akarom uszítani, de ha űnnek volnék, ezt nem tűrném.

- Kolléga űr - felelte Napóleon bosszűsan -, hadsereg nélkül nem lehet semmit sem csinálni. Nézze csak, milyen gyűnge Theodor Kűrner backhandje. - Ugyanis a tribűn elűtt teniszettek. Jahn, a játékozetű, magas szűken űlt, és a fűrfi páros versenyen bírászkodott. Ajax I. és Ajax II. kűzdűtt Theodor Kűrner és Hardenberg herceg ellen. A labda ide-oda cikázott. A két gűrűg pompás összjátékozot produkált. Nemhiába voltak testvűerek. A német pár játékaűhoz már tűbb szű fűrt.

- Milyen együgyű foglalatosság ezt a kicsi, könnyű labdát ide-oda ütögetni! - jegyezte meg Julius Caesar. - Ha legalább ágyúgolyó volna! - Egyszerre csak keservesen felordított. Theodor Körner, akinek, mint tudjuk, gyöngé volt a backhandje, félreütötte a labdát, és pontosan Julius Caesar arcába vágta, természetesen minden aljas szándék nélkül. Tehát most ott ült a római diktátor, fogta a sasorrát, és könnyek buggyantak a szeméből.

- Ha legalább ágyúgolyó lett volna! - mondta a bácsi szentelenül, és Konrád nevében lepottyant az ülésről. - Szép kis hősök vagytok - dörmögte a bácsi, tetőtől talpig végigmérte Napóleont és Julius Caesart, aztán lement a tribünről. Konrád és a görkorcsolyás ló nyomon követte.

Mielőtt kiértek volna a stadionból, még hallották a salakpálya körül szorongó tömeg tombolását; Nagy Sándor és Achilles küzdött éppen a százméteres síkfutás finisében. Nagy Sándor nyerte meg a versenyt 10,1 mp idővel, bár a startnál kissé benragadt.

- Ez már megint új világrekord - kiáltott fel Konrád.

Negro Kablo megjegyezte, hogy ő ugyan csak ló, de neki öt másodperc elég erre.

- De magának négy lába van - ellenkezett Konrád.

- Elég ebből a locsogásból - mordult rájuk Ringelhuth felháborodva. - A villamosságnak egy lába sincs, és még a lónál is sokkal gyorsabb. Egyébként, ha valaki azért fut, hogy eddze magát, azt még megértem. De ha azért száguld, mint a bolond, hogy egytized másodperccel hamarabb érjen valahová, mint más, hát ez tiszta örülség. Mert ettől nemhogy megedződne, hanem belebetegszik.

Mentek, mendegéltek az utcákon, várszerű kis villák mellett, köszöntötték a királyokat, lovagokat és tábornokokat, akik ingujjban kinéztek az ablakon, és pipáztak, vagy ott álltak árpolt kis kertjeikben, és arany öntözőkannával virágágyaikat locsolgatták.

Az egyik kertből civakodást hallottak, de senkit sem láttak. Ezért hát közelebb mentek, és bekukucskáltak a kerítésen. Két komoly páncélos úr hevert a fűben, és ólomkatonákkal játszott.

- Szeretné, kedves Hannibálom, mi? - kiáltott fel az egyik. - Szó sem lehet róla! Igazán beláthatná végre, hogy a rózsabokrot zsoldosaim óhatatlanul elfoglalták.

- Kedves Wallenstein úr - mondta a másik, dühtől sápadtan -, eszem ágában sincs! A lovasságommal egyszerűen megkerülöm az ön balszárnyát, és hátba támadom önt!

- Tessék, csak próbálja meg! - Wallenstein, Friedland hercege gúnyosan mosolygott. - A lovassága alaposan megjárja ezzel a támadással. A tartalékot, amely ott áll a rezedágy mellett, balra irányítom, és önt oldalba lövetem.

Most aztán ide-oda tologatták tarkabarka ólomkatonáikat. A rózsabokorért vívott harc teljes erővel tombolt. Hannibál a császáriak hátába vezette lovasságát, és keményen szorongatta őket. Wallenstein azonban egy csinos kis ágyúból borsóval bombázta a lovasezredeket, és a lovak halomra hulltak.

Hannibál toporzékolt dühében. A mellette levő dobozból újabb tartalékokat szedett elő, és megerősítette a veszteségek miatt fenyegetett elővédet.

De Wallenstein egyre-másra pattintgatta a borsószemeket az afrikai csapatokra. Hannibál katonái tömegesen hulltak, még a rettegett elefántlovasok is a fűbe hanyatlottak, és ezzel a rózsabokorért vívott csata úgyszólván eldőlt.

- Hallja; maga, izé! - ordított át Konrád a kerítésen. - Legyen szíves, vonja legalább hátrább a frontját! Később aztán támadjon újra! Aztán törje át az ellenség derékhadát, mert az a leggyengébb!

Hannibál és Wallenstein átmenetileg megszüntette a harcot, és odafordult a potyanézók felé. A karthágói hadvezér megrázta hősi fejét, és kimérten csak ennyit mondott:

- Nem vonulok vissza! Nem tágitok! És ha az utolsó katonámba kerül, akkor se!

- Na hallja! - felelte Konrád. - Igazán kár a hadseregért!

Most Wallenstein is beleavatkozott.

- Ostoba kölyök vagy - jelentette ki. - Nem azon múlik a dolog, hogy hány katona esik el, hanem azon, hogy van-e az embernek tartalékja!

- Édes pofák vagytok - szólt oda a bácsi a hadvezéreknek. - Nektek meg a cimboráitoknak mindig csak ólomkatonákkal volna szabad háborúskodnotok!

- Menjen a pokolba! - ordított rá Hannibál felháborodottan. - Akiben nem él a dicsőség vágya, az ne szóljon bele! Mi a maga foglalkozása?

- Gyógyszerész vagyok - felelte a bácsi.

- Na tessék! - mondta rá Hannibál, és megvetően kacagott. - Persze hogy egészségügyi! - Aztán megint odafordult Wallensteinhez: - Herceg - mondta -, a csatát folytatjuk!

És tovább folytatták a rózsabokor vad ostromát.

- Késhegyig! - sziszegte Hannibál.

- Adja meg magát! - kiáltott rá Wallenstein. Közben bekerítette az ellenséges csapatokat, és a borsószemekkel ronggyá kartácsolta őket.

- Majd csak akkor, ha legutolsó katonám is a fűbe harapott! - esküdözött Hannibál. De ebben a pillanatban eltűszentette magát. Aggodalmasan föltekintett, és így szólt: - No jó, hagyjuk abba. A fű még nagyon nedves. Nem szeretnék meghúlni. Mikor ad alkalmat a revánsháborúra?

- Mihelyt a náthája elmúlik, kedves barátom - felelte Wallenstein. - A meghúlással nem jó tréfálni.

A hadvezérek felszedelőzködtek a fűből, nyögdecselve helyretopogták elzsibbadt lábukat, összelövöldözött csapataikat otthagyták a rózsabokornál, és elbotorkáltak a villa felé.

- Egy évvel azelőtt, hogy meggyilkoltak - mesélte Wallenstein -, förtelmes náthám volt. Inkább három csatát veszítsek el, mintsem hogy még egyszer úgy tüsszögjek, mint akkor! - Ezzel eltűntek a házban.

- Vegyen be aszpirint - kiáltott utána a bácsi. - És igyék egy csésze hársfateát! Akkor már holnap reggel hadba vonulhat!

- Na, vágjunk itt át - mondta a ló. - Torkig vagyok már ezekkel a hősökkel.

A bácsi és Konrád megint felmászott a paripára, és tovagörögtek a határ irányában.

- Micsoda nyomorúság! - jegyezte meg Ringelhuth. - Képzelve csak, Negro Kablo, az unokaöcsém is ólomkatonákkal játszik otthon!

- Micsoda? - kérdezte a ló. - Te is tábornok akarsz lenni?

- Dehogyan - felelte a fiú.

- Vagy talán afféle ólomkatona, aki holnap agyonlövöti magát a rózsabokor tövében?

- Eszem ágában sincs - jelentette ki Konrád határozottan. - Sofőr leszek!

- Akkor mért játszol katonákkal? - kérdezte a ló.

Konrád nem felelt. De a bácsi megszólalt:

- Hogy mért? Mert az apjától ólomkatonákat kapott ajándékba.

Ekkor már ott is voltak a határon. Csörömpölve ereszkedett le a felvonóhíd. Átvágtattak rajta, és a dicső múlt mindenestül a hátuk mögött maradt.

A fordított világ nem is a legfordítottabb

Ahogy kiértek a várból, játékerdőbe jutottak. Valóságos felüdülés a Hannibál- és Wallenstein-féle háborús élmények után. Napsütötte tisztáson hintaló-ménes legelészett. Kék patakban helyes kis vitorlások úszkáltak. A fákon rengeteg léggömb lebegett. A patak menti bokrok pálcika-cukorkákból voltak. Az egyik ágon két papagáj üldögélt; képeskönyvet lapozgattak, és hirtelen akkorát nevettek, hogy a képeskönyvük lepottyant a fáról.

Konrád le akart szállni a lóról, hogy felvegye a könyvet, de Ringelhuth bácsi megfogta, és odasózott neki egyet.

- Itt maradsz! - vezényelte. - A Csendes-óceánhoz kell mennünk. - És így vágattak tovább, mint a szélvész. A ló azt állította, hogy a görkorcsolyája áttüzesedett a vágatásban. De ez túlzás volt.

Az útszéli árok mentén játék vonatok zakatoltak. Néha váltó kattant. Aztán mozdonyok füttyentettek, és a vonatok befutottak az erdőbe, amely felett a léggömbök lebegtek. Ezüstpapirosból való ház előtt öt skót terrier kuksolt: némán szívták vastag csokoládé szivarjukat.

- Eressz le! - kiabált Konrád. - Hadd simogassam meg a kutyákat!

De Ringelhuth rászólt:

- Fogd csak ezt a botot! - És mikor a fiú megfogta, a bácsi mind a két kezével befogta a szemét úgy, hogy többé semmit sem láthatott. - Rajta, Kaballo! - kiáltotta el magát Ringelhuth, és vad galoppban viharzottak át a játékerdőn. - Így - szólalt meg végre a bácsi -, most aztán megint szétnézhetsz. - A ló ügetett. Konrád körülnézett. A játékerdő véget ért. A léggömbök a távolban villogtak már. Fölöttük nagy tarka papírsárkányok úsztak.

- Kár - mormogta Konrád.

A ló lassított, megállt, és így szólt:

- Végállomás!

Ringelhuth és Konrád leléptek, és szemügyre vette a vidéket. Irdatlan nagy épület előtt álltak, amely tele volt mázolja mesealakokkal. És az ablakokból sok-sok gyerek integetett.

- Nyilván gyermeknyaraló - vélte a bácsi.

- Dehogyan - mondta rá Konrád. - Hiszen egészen mást mond a felirat! - És hangosan elolvasta a kapura szegezett feliratot:

*FoRditOtt viLáG
BeLÉpés
CSaK GyerMeKKeL*

- Na látjátok - kiáltott fel Konrád -, milyen jó, hogy magatokkal hoztatok! - A mellére ütött, hogy csak úgy porzott, büszkén elébe került a másik kettőnek, és elsőnek lépett be a házba. Afféle irodába jutottak. A korlát mögött csinos fiú állt, kezét nyújtott Konrádnak, és megkérdezte, hogy kiket hozott magával.

- Egy lovat - felelte Konrád -, remekül görkorcsolyázik, meg a nagybátyámat. Gyógyszerész, Ringelhuth a neve.

- Nagyon kiállhatatlan? - kérdezte az idegen fiú.

- Köszönöm kérdését, nem - felelte Konrád. - Megjárja.

- Na, majd mi letörjük a szarvát - jegyezte meg a fiú. - Vannak itt nálunk más urak is munkában. - És megnyomott egy gombot.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Konrád csodálkozva.

De máris berobogott egy csapat gyerek, és betolták a bácsit egy ajtón, amelyen ez volt a felírás: "Csak felnőtteknek."

- Micsoda dolog ez? - kérdezte Konrád. - Mi a Csendes-óceánhoz igyekszünk.

- Majd később - mondta rá a fiú. Felvette a személyi adatokat. Aztán Konrádot és a lovat kiküldték egy másik ajtón. - Kérdezzétek meg, hol az iskola! - kiáltott utánuk a fiú. - Ott majd megtaláljátok a bácsit. Most még csak átöltöztetik.

- Érti maga ezt? - kérdezte Konrád a lovat, mikor kint voltak az utcán. - Ringelhuth bácsinak át kell öltöznie?

- Várjuk meg a végét, csak hidegvér - felelte a ló.

Az utca igen élénk volt. Fiúk járkáltak aktatáskával a hónuk alatt és cylinderrel a fejükön. Kislányok divatos ruhákban feszítettek, és bevásárlásaikat intézték. Egyáltalán csak gyerekeket lehetett látni.

- Bocsánat - szólított meg Konrád egy fiút, aki éppen autóba akart szállni. - Hallod-e, nálatok nincsenek felnőttek?

- Dehogyan nincsenek - felelte a fiú. - Csakhogy a felnőttek még az iskolában vannak.

Aztán beszállt autójába, biccentett Konrádnak, és visszaszólt:

- A tőzsdére kell sietnem. - És autója berregve befordult a sarkon.

- Eláll a lélegzetem! - szólalt meg Konrád.

- Annyi baj legyen - mondta rá a ló.

- Mit keresnek a felnőttek az iskolában és a gyerekek a tőzsdén? - kérdezte Konrád.

A ló vállat vont és továbbgörgött. A fiú alig győzött lépést tartani vele. Szerencsére közel volt az iskola. "A nehezen nevelhető szülőknek" - volt ráírva.

- Na, gyerünk csak be - mondta a ló.

Bementek. A rács mögött egy kislány ült, és megkérdezte, kit keresnek.

- Bizonyos Ringelhuth urat - felelte a ló.

A kislány valami nagy füzetben lapozott, és végül ezt felelte:

- Ringelhuth? A kezdők osztályában van.

- De hát mit csinál ott? - kérdezte Konrád.

- Nevelődik - felelte a rács mögül a kislány.

- Megőrülök! - kiáltott fel Konrád. - Adják vissza rögtön a bácsikámat!

- 28-as szoba - mondta a kislány szigorúan, és becsapta a rácsablakot.

Most hát a ló meg a fiú felrohant a lépcsőn, végigsietett egy rideg folyosón, és kereste a 28-as szobát. Egyszerre csak gyerekhang csendült:

- Konrád! Konrád! - A fiú megfordult, és egy vörös hajú lánykát látott közeledni. A kislány haja be volt fonva, és a két hajfonata úgy meredt fel ferdén a fejről, mintha drótot fontak volna beléjük.

- Babette! - kiáltott fel a fiú.

Aztán egymásnak rohantak és kezet fogtak.

- Hogy kerülsz ide a fordított világba? - kérdezte Babette csodálkozva.

- Csak átutazóban vagyunk itt - mesélte Konrád. - Tudniillik a Csendes-óceánhoz igyekszünk, mert dolgozatot kell írnom róla. És most a bácsimat keressük. A bejáratnál elcipelték. Most a kezdők osztályában csücsül. Sejtet-e legalább, mit akarnak ott vele?

- Jesszusmária! - kiáltott fel a kislány. - Ez bizonyosan tévedés! Hiszen a bácsikád rendes ember!

- De még milyen! - felelte a fiú.

- Az irodában bizonyosan azt hitték, hogy nevelőbe hoztad ide! - Babette szemlátomást bosszankodott. - Gyertek, majd kihozzuk. Gyerekjáték lesz. Én tudniillik nevelés- és oktatásügyi miniszteri tanácsos vagyok. - Kézen fogta Konrádot.

- Bocsánat! - szólt közbe a ló. - Tulajdonképpen mi ez a ti fordított világotok? Ámbár nem estem a fejem lágyára, mégsem értem egészen.

Babette megállt.

- Ez úgy van - mondta -, hogy tudvalevőleg nemcsak derék szülők, hanem nagyon gonosz szülők is vannak. Éppen úgy, mint ahogy nemcsak jó gyerekek vannak, hanem szörnyű neveletlenek is.

- Tényleg - jegyezte meg Konrád, és bólintott.

- Ha már most ezek a gonosz szülők egyáltalán nem akarnak megváltozni, és ha a gyerekeiket igazságtalanul megbüntetik, vagy éppen kínozzák - mert ilyesmi is előfordul -, akkor behozzák ide, és megneveljük őket. Ez aztán legtöbbször segít.

A ló megvakarta patájával a fejét, és megkérdezte, hogyan nevelik az ilyen szülőket.

Babette nagyot lélegzett, és így folytatta:

- Nálunk ez az elv: szemet szemért, fogat fogért. Nem szép ugyan, de szükséges. Itt van például nálunk Waffelbruch úr.

- Hiszen ez a bácsim háziura! - kiáltott fel Konrád. - De hát nemrégén még otthon volt! Nincs még egy órája, hogy a ló egy virágcserepet ejtett a fejére! - A ló hátrahúzta a felsőajkát, és hangtalanul nevetett.

- Mi mindnyájan egyidejűleg itt is vagyunk meg otthon is! - magyarázta Babette. - Ennek a Waffelbruchnak van egy fia: Arthur Waffelbruch. Ezt a fiút az apja esténként órák hosszat kint tartja az erkélyen, különösen akkor, ha esik. És tudjátok-e, miért? Csak azért, mert rosszul számol. Pedig úgy igyekeznek! Hát ott álldogál Arthur az erkélyen, és fél és bög és fázik, és egyre sápadtabb és betegesebb. És ijedtében most már egyáltalán nem tud számolni.

- Az öreg rögtön nem tetszett nekem - dörögte a ló. - Még néhány virágcserepet a fejére kellett volna ejtenem.

- Itt tehát az apát állítjuk ki az erkélyre - folytatta Babette. - Olyankor, mikor üvölt a szél. És ezt mindaddig csináljuk, amíg meg nem érti, mennyire kínozza a fiát. Csitt!

Hallgatóztak.

- Nem hallotok semmit? - kérdezte Babette.

- Valaki sír és szitkozódik. De jó messzire lehet - mondta Konrád.

- Ez az öreg Waffelbruch - suttogta Babette. - Nem telik bele három nap, és - remélem - megpuhul. Amikor magától megígéri, hogy a kis Arthurt nem fogja többé kínozni, akkor mint gyógyultat elbocsátjuk.

- Ahá, hát így van - mondta a ló. - De hát miért vagy itt te?

Babette zavarba jött. Végre megszólalt:

- Az anyám miatt. Az utóbbi időben egyáltalán nem törődött velem. Reggel nem kaptam reggelit, mert még aludt. Délben nem kaptam ebédet, mert nem volt otthon. És este, mikor lefeküdtem, még mindig nem volt otthon. Ekkor az iskolaorvos levelet írt neki. Az anyám tűzbe dobta a levelet.

- És most?

- Most itt iskolába jár, és nekem egy csöppet sem szabad törődnöm vele. Csak néha be kell mennem hozzá a szobájába, és úgy kell tennem, mintha észre se venném. És ha azt mondja, hogy éhes, úgy kell tennem, mintha nem hallanám, és megint ki kell mennem, és énekelnem kell a folyosón. - Babette-nek könny szökött a szemébe. - Úgy sajnálom - suttogta a kislány. - Már öt kilót fogyott. És néha szendvicset teszek az éjjeliszekrényére, pedig tilos. - Babette zokogott, és az orrát törülgette.

- Ne bögj - mondta Konrád. - ő sem bögött, mikor te éhes voltál.

Babette trombitálva kifújta az orrát.

- Ebben igazad van - hagyta rá. - Azért mégis nagyon sajnálom. Remélhetőleg nem lesz hiábavaló a kezelés. - Aztán mosolyogni próbált. - Általában egymást érik a sikereink.

- Ennek igazán örvendek - mondta a ló. - De most aztán hozzuk ki végre Ringelhuth bácsit ebből a gyógyintézetből. Különben megesik, hogy még rendesebb lesz, mint eddig volt.

- Azt már ki se lehetne bírni - jegyezte meg Konrád. Aztán besiettek a 28-as szobába. Furcsa világ volt odabent. A padokban csupa felnőtt ült. Gyerekruhát viseltek, és némelyik egészen be volt gyulladva, különösen a kövérek. A katedrán komoly, sápadt fiú ült. Ez volt a tanító, és mikor Babette Konráddal és a lóval belépett a szobába, elkiáltotta magát:

- Felállni!

A felnőttek felálltak. Csak egy irtózatosan kövér férfi ragadt bele a padba. A fiú - a tanító - kezét nyújtott Babette-nek és kísérőinek, és így szólt: - Jó napot, miniszteri tanácsos kisasszony!

- Jó napot, Jakob, nem hoztak ide az előbb egy új fiút?

- De igen - felelte a tanító. - Nem tartom éppen gonosz fiúnak, de kissé bárgyúnak látszik. Folyton röhög. Ringelhuth, jöjjön ki!

Ringelhuth bácsi előresétált az utolsó padból. A ló, mikor meglátta, üvöltött nevében. Mert a bácsin rövidnadrág volt, matrózkabát és térdharisnya, a fején pedig hosszú szalagos matrózsapka. A sapkán ez volt a felírás:

HAMBURG TORPEDÓROMBOLÓ

- Ó, szent Habakuk! - kiáltott fel Konrád, és belekapaszkodott Babette-be.

- Talán nem tetszem nektek? - kérdezte a bácsi sértődötten.

Babette felvilágosította a tanítót a tévedésről, aztán az egyik tanulót, bizonyos Bollensänger nevű törvényszéki bírót, elküldték az irodába a bácsi ruhájáért és sétabotjáért. Közben folytatták a tanítást. Babette, Konrád, a nagybácsi és a ló ott álltak az ajtóban, és hallgatták.

- Sauertopf mézárasmester! - kiáltott Jakob. - Álljon fel! Igaz, hogy maga mindig fejbe veri a gyerekeit?

- Igaz - felelte a mézárasmester. - Azok tudniillik a saját külön gyerekeim, és senki emberfiának nincs köze hozzá, hogy hová szólok nekik és hogyan. Megértette?

- Az egyik fiú belebetegedett. És az iskolaorvosunk azt mondja, hogy Willi holta napjáig megsínyli a sok verést, amit azért kapott, mert elvesztett egy garast.

- Jöjjön csak ide a maguk orvosa, majd lekenek neki is egy-két jó nyaklevest! - bömbölte a mézárasmester. - Én edzem a gyermekeimet!

- Úgy - mondta rá Jakob. - Akkor mi is kénytelenek leszünk magát edzeni. Nem szívesen tesszük. De visszafizetgetjük magának az embertelen veréseit, mindaddig, amíg észbe nem kap, hogy mit is művelt. - Megnyomott egy csengőgombot. Erre négy szálás és markos fiú jött be az osztályba, megragadták a mészáros, és kicipeltek az ajtón. - Csak a fejét! - intézkedett Jakob, és azok mind a négyen egyszerre bólintottak.

- Ettől ugyan nem tér észre - jegyezte meg a bácsi.

- Sajnos, csak ettől - mondta rá Babette. - Ismerem ezeket a fickókat. Szerencsére nem sok van belőlük.

Sauertopf mészáros mestert kivitték. Siralmas volt a kinőtt bérmaruhájában, és úgy látszott: csodálkozik.

- Überbeinné! - harsogta Jakob.

Szikár hölgy emelkedett fel a padból. Kurta csecsemőruhácska volt rajta, és folyton a haját babrálta.

Jakob rákezdte:

- Maga hazugságra kényszeríti leányát, Paulát. A gyermeknek a maga parancsára be kell csapnia apját és nagyszüleit, mert senkinek sem szabad meg tudnia, hogy hova teszi maga a konyhapénzt, és hogy egyáltalán nem sétál Paulával, hanem a gyereket órákra otthagya a cukrászdában, maga pedig addig a bridzsklubban elkártyázza a pénzét.

- Semmi közük hozzá! Azt teszem, amit akarok! - vágta oda Überbeinné hetykén.

- Hogy maga hazudik, az a maga dolga - folytatta Jakob. - De ahhoz, hogy a kis Paulát is hazudozásra fogja, nagyon is közünk van. Nem tűrjük tovább. Paula már éjszakákon keresztül nem alszik, lelkiismeret-furdalásai vannak, és sírógörcsöt kap, valahányszor hazudnia kell az apjának.

- Ez túlzás, fiacskám - felelte Überbeinné.

- Egyáltalán nem túlzás - vágott vissza Jakob mérgesen. - A gyerek már azt sem tudja, hol áll a feje. Isten tudja, mi történhetik itt még. Hagyja békén azt a hülye frizuráját, ha magával beszélek! Még egy hétig itt marad. Ha addig sem tanulja meg, hogyan bánják a lányával, mi majd intézkedünk.

- Erre aztán igazán kíváncsi vagyok - vágta oda Überbeinné élesen.

- Ha még egyszer hazugságra kényszeríti Paulát, az ura majd tőlünk fogja megtudni az igazat!
- kiáltott rá Jakob.

- Csak azt ne! - nyögte Überbeinné, és ijedtében lerogyott a padra.

- Holnap folytatjuk - fejezte be Jakob. - Hobohm igazgató úr következik.

De ekkorra visszaérkezett Bollensänger törvényszéki bíró, és meghozta Ringelhuth bácsi ruháját. A sétabotját is. A bácsi gyorsan átöltözött, szinte forrt benne a vállalkozó kedv, ahogy megforgatta sétapálcáját a levegőben, s ezt kiáltotta:

- Fel a Csendes-óceánhoz!

- Ejnye, erről majdnem megfeledkeztem! - mondta Konrád ijedten, és kezét nyújtott Babette-nek. - Rendkívül tanulságos volt - folytatta. - Minden jót kívánok neked. Tudod, az anyádra értem.

- Viszontlátásra, miniszteri tanácsos kisasszony - búcsúzott a ló. A bácsi már a folyosón járt.

- Csak mindig egyenesen előre! - kiáltott utánuk Babette.

- Hasonlóképpen! - mondta rá Konrád szórakozottan. És rohant a többiek után.

Vigyázat, magasfeszültség!

A fordított világ kijáratánál földalatti vasút állomására bukkantak. Lementek a lépcsőn, épp ott állt egy vonat, beszálltak.

- Furcsa egy földalatti - jegyezte meg Konrád. - Nincs kalauz, nincs vezető. Vajon hová megy?

- Majd meglátjuk - felelte a bácsi. De a vonat megrándult, nekiiramodott, s egy másodperc múlva úgy száguldott be a betonalagútba, mint az olajozott istennyila. A bácsi lepottyant az ülésről, és így szólt:

- Az is meglehet, hogy nem látjuk meg. Kedves öcsém, ha valami szerencsétlenség történik velem, meg ne feledkezzél róla, hogy te öröklöd a gyógyszerármat.

- Ha pedig te élnél túl engemet, kedves bácsikám - mondta rá a fiú -, rád hagyom a tankönyveimet és a körzömet.

- Hálásan köszönöm - mondta rá a bácsi. Aztán meghatottan kezét szorítottak.

- Nem akarok elérzékenyülni - szólalt meg a ló, és kinézett az ablakon. A földalatti úgy süvített át az alagúton, mint a rakéta. A sínek sikoltoztak. A vonat pedig remegett, mintha félne önmagától.

Ringelhuth bácsi visszaült az ülésre, és kétségbeesetten mondta:

- Ha most valami bajom esik, akkor fuccs az éjjeli szolgálatnak a gyógyszerárban. - De ebben a pillanatban megint lepottyant az ülésről. Mert a vonat megállt, mintha jéghegybe ütközött volna.

- No de most kifelé innen! - üvöltötte a bácsi. Feltápáskodott, feltépte az ajtót, és kitámolygott a peronra. A ló és Konrád utána rohant.

Mikor felmentek a lépcsőn, és meglátták, hol vannak, a lélegzetük is elállt. Körülöttük csupa felhőkarcoló!

- Ejha! - szólalt meg végre a ló.

És Konrád elkezdte számlálni a legközelebbi épület emeleteit. Negyvenhatig jutott, de akkor abba kellett hagynia, mert a ház többi részét felhő takarta. Az egyik felhőn ezt a vetített írást olvasták:

*ELEKTROPOLIS
AUTOMATAVÁROS
VIGYÁZAT! MAGASFESZÜLTÉG!*

A ló nyomban vissza akart fordulni, és azt tanácsolta, hogy hagyják a pokolban azt az átkozott Csendes-óceánt. De a bácsinak és unokaöccsének esze ágában sem volt ilyesmi, hanem átvágtak az előttük elterülő nagy téren, ahol száz meg száz autó nyüzsgött. Erre Negro Kabbalo is kénytelen-kelletlen utánuk baktatott.

- Úgy látszik, itt senki sem dolgozik - jegyezte meg a bácsi. - Mindenki autón urizál. Értitek ezt?

Konrád, aki kíváncsiságból odament az egyik kocsihoz, visszajött, és a fejét csóválta.

- Képzeljétek csak - mondta -, az autók maguktól mennek, sofőr és kormány nélkül. Egészen rejtélyes dolog ez. - Éppen fékezett egy kocsi, és megállt mellettük. Kedves, idős hölgy ült benne. Buzgón horgolt, és barátságosan megkérdezte:

- Ugyebár, önök külföldiek?

- Eltalálta - felelte a bácsi. - Meg tudná magyarázni nekünk, miért futnak itt az autók maguktól?

Az idős hölgy elmosolyodott.

- Nálunk az autókat távolból irányítják - magyarázta. - Az irányító eljárás egy elektromágneses térnek a rádióközponttal való ötletes összekapcsolásán alapul. Egészen egyszerű, ugye?

- Örülten egyszerű - hagyta rá a bácsi.

- Egyszerűen örület - morogta a ló.

Konrád bosszúsan felkiáltott:

- Pedig sofőr szerettem volna lenni!

Az idős hölgy letette a horgolást, és megkérdezte:

- Miért szeretnél sofőr lenni?

- Hát hogy pénzt keressek - felelte a fiú.

- És miért akarsz pénzt keresni? - faggatta az idős hölgy.

- Maga igazán furcsa - csattant fel Konrád. - Aki nem dolgozik, nem keres pénzt. És aki nem keres pénzt, annak éhen kell halnia.

- De hiszen ezek már régen elavult nézetek - jelentette ki az idős hölgy. - Itt, Elektropolisban csak élvezetből dolgozik az ember, vagy azért, hogy karcsú maradjon, vagy hogy valakit megajándékozzon, vagy hogy valamit tanuljon. Mert azt, ami nekünk a megélhetéshez kell, elejétől végig gépek csinálják, és a lakosok ingyen kapják.

Ringelhuth bácsi egy kicsit gondolkodott, aztán megszólalt:

- De hát az élelmiszereket csak termelni kell előbb, mielőtt a gyárak feldolgozzák? És talán a háziállatok sem nőnek úgy a földeken, mint a gyom?

- Ezt elintézik a város környékén a parasztjaink - felelte az idős hölgy. - De azoknak is kevés a kötelező munkájuk. Mert a földművelés is teljesen gépesítve van, a java munkát gépek végzik.

- És a parasztok ajándékba adják maguknak a háziállatokat és a gabonát? - kíváncsiskodott a ló.

- A parasztok a terményeik fejében mindent megkapnak, amire a megélhetéshez szükségük van - folytatta az idős hölgy. - Minden ember mindent megkaphat. Mert a föld és a gép tudvalevőleg többet termel, mint amennyire szükségünk van. Maguk ezt eddig nem tudták?

Ringelhuth bácsi kissé elszégyellte magát.

- Dehogynem tudtuk - felelte. - Nálunk mégis segítséget szenved a legtöbb ember.

- Hát ez mégiscsak hallatlan! - csattant fel az idős hölgy szigorúan. De aztán megint elmosolyodott, és így folytatta: - Na, most kikocsizom a mi mesterséges kertjeinkbe. Ott a fák és a virágok ózont lehelnek. Ez pedig nagyon egészséges. Vizontlátásra! - Megnyomott egy gombot, odahajolt a szócső fölé, és belekiáltott: - A mesterséges parkba. A vendéglőben akarok kávézni, a szénsavas medence mellett!

Erre a titokzatos autó megindult és elvágtatott. Az idős hölgy hátradőlt, és folytatta a horgolást. Azok hárman úgy bámultak utána, mint a borjú az új kapura. És a nagybácsi megszólalt:

- Ez már aztán teszi! És egyszer majd ilyen jó lesz mindenütt a világon! Remélhetőleg te még megéred, fiam.

- Akárcsak Eldorádóban - jegyezte meg a ló.

- De van egy különbség - ellenkezett a bácsi.

- Éspedig?

- Itt dolgoznak az emberek. Itt nem henyélnek. Igaz, hogy csak élvezetből dolgoznak. De ezt ne rójuk fel bűnül nekik. No, gyerünk tovább.

Bekanyarodtak az egyik forgalmas utcába, hogy megnézzék Elektropolis kirakatait. De alig léptek fel a gyalogjáróra, mind a hárman elvágódtak, és bár egyáltalán nem ez volt a szándékuk, tovább csúsztak a járdán.

- Segítség! - sikoltozott Konrád. - Mozog a járda!

Tudniillik a gyalogjáróra futószalag volt szerelve, hogy ne kelljen járni. Az ember csak ráállt, és végig siklott az utcákon, még csak a lábujját sem kellett megmozdítania. Ha valaki be akart menni valamelyik boltba, csak lelépett a futószalagról, és máris a kövezeten állt.

- Ezt ugyan megmondhatta volna nekünk a horgoló nagyanyó - sziszegte a ló. Legbecsesebb testrészén csúszott végig Elektropolis főutcáján, és görkorcsolyái miatt nem tudott lábra állni. Csak Ringelhuth és Konrád segítségével sikerült felállnia. Ezentúl aztán már kellemes szórakozás volt számukra a mozgó járda.

Később a bácsi be akart kukucskálni az egyik cukrászda kirakatába, és lelépett a futószalagról. De még gyakorlatlan volt, és beverte a fejét az egyik ház falába. Ebben a pillanatban valami furcsa csengést-csilingelést hallottak. Eleinte nem tudták, hogy honnan. Konrád megkopogtatta a házat, mire a csengés erősödött. Megkaparta a falat, és felkiáltott:

- Mit szóltok hozzá? A felhőkarcolók alumíniumból vannak!

- Ez aztán a praktikus város, gyerekek - mondta a bácsi. - Ide kellene küldeni egyszer a polgármesterünket tanulmányútra.

De legjobban a következő tetszett nekik: egy úr, aki előttük utazott a gyalogjárón, hirtelen lelépett a kövezetre, telefonkagylót vett ki a kabátzsebéből, bemondott egy számot, és már beszélt is:

- Gertrud, kérlek, ma egy órával később megyek haza ebédre. Előbb még be akarok nézni a laboratóriumba. Viszontlátásra, drágám!

Aztán zsebre vágta a telefonkészüléket, fellépett a futószalagra, egy könyvbe mélyedt, és folytatta útját.

Konrádnak és a lónak égnek állt a haja szála. Néhányan, akik szemben utaztak velük, megjegyezték:

- Azok ott a lóval bizonyosan vidékiek.

Ringelhuth vállat vont, és megpróbált úgy viselkedni, hogy odavalósínnak lássék. Eközben megint orra bukott. De mikor Konrád talpra akarta segíteni, rászólt:

- Hagyd csak, ülve megyek tovább.

Egyik utcából a másikba gurultak. És az alumínium felhőkarcolók halkán megzendültek, mert szél kerekedett.

Negyedórai út után véget ért a futószalag. Itt már felhőkarcolók sem voltak.

Gyalog kellett folytatni az utat, kitartoán lépdeltek, és nemsokára hatalmas gyár előtt álltak meg.

ELEKTROPOLIS ÁLLATFELDOLGOZÓ ÜZEME

hirdette a felirat. Konrád elsőnek rohant be a kapun.

Beláthatatlan marhagulyák várták, hogy hasznosan feldolgozzák őket. Bögve és dobogva tolongtak egy irtatlan nagy szívótölcsér előtt, amelynek jó húsz méter volt az átmérője. Egymást nyomták bele a tölcsérbe. Ökrök, tehének, borjak százával tűntek el a fémesen csillogó nyílásban, mintha valami titokzatos erő vonzotta volna őket.

- Miért gyilkolja le az ember a szegény állatokat? - kérdezte a ló.

- Ez bizony siralmas - felelte a bácsi. - De mindjárt elnézőbb volna maga is, ha evett volna már bécsi szeletet.

Konrád végigszaladt a géptermen. Motorok és dugattyúk zúgása töltötte be a levegőt. Ringelhuth és a ló csak üggyel-bajjal tudta nyomon követni a fiút.

Végre elérték a gyártelep másik végét. Hosszú sorban villamos tehervonatok várakoztak. És az épület hátsó homlokfalából a vasúti kocsikba hullottak az állatfeldolgozó telep kész gyártmányai. A fal egyik nyílásából bőröndök potyogtak, a másiktól vajashordók, a harmadiktól borjúbőr cipők bukfenceztek lefelé, a negyedikből ökörszájsalátás dobozok, az ötödiktől hatalmas svájci sajtok, a hatodikból fagyasztott hússal tömött hordók gurultak ki; más nyílásokból szarufésűk, füstölt kolbászok, cserzett bőrök, teli tejeskannák, hegedűhúrok, tejszín hordószámra és sok minden egyéb.

Mikor a vasúti kocsik megteltek, csöngetés hallatszott. Erre a vonat előretolatott, és üres kocsik gördültek a nyílások alá, hogy megrakodjanak.

- És sehol egy teremtet lélek. Csak ökör meg ökör! - kiáltott fel a bácsi. - Minden villamos! Minden önműködő!

De alighogy ezt kimondta, egy ember ballagott feléjük a gyárudvaron át. Köszönt, és így szólt:

- Ma szolgálatos vagyok. Havonta egyszer. Évente tizenkétszer. Felügyelek a gépekre.

- Szabad megkérdezni, szomszéd úr - szólalt meg a ló -, tulajdonképpen mit csinál maga az év többi háromszázötvenhárom napján?

- Afelől is megnyugtathatom - felelte az ember jókedvűen. - Van veteményeskertem. Azonkívül szeretek futballozni. Festeni is tanulok. És néha történelmi műveket olvasok. Rettentő érdekes, hogy milyen körülményesek voltak régebben az emberek!

- Ebben igaza van - hagyta rá a bácsi. - De honnan nyerik azt a rengeteg villamosságot, amit a városukban elhasználnak?

- A Niagara-vízesésből - magyarázta az ember. - Sajnos, már hetek óta annyi ott az eső, hogy nagy gondban vagyunk. A feszültség és az áramerősség megnövekedése miatt félok, hogy a központban kiolvadnak a biztosítékok. Á, éppen most jelenik meg a négyórai újság!

- Hol, szomszéd úr? - kérdezte Konrád.

A felügyelő fölbámult az égre. A többiek követték példáját. És csakugyan, a mennybolton újsághírek jelentek meg, kék alapon fehér betűkkel.

ELEKTROPOLIST NEM FENYEGETI VESZÉLY!

- olvasták. Utána a közbiztonsági tanács szakvéleménye következett.

Ezenkívül hírek jelentek meg a Marssal folytatott gazdasági tárgyalásokról, a különféle tudományos intézetek kutatásainak eredményeiről, a holnapi rádióelőadásokról és házi moziműsorokról, és befejezésül a regényfolytatást vetítették az égboltra.

Konrád éppen bele akart kezdeni a regényolvasásba, amikor egyszerre pokoli lárma támadt. A gyárfal nyílásaiból egyre gyorsabb iramban hullottak lefelé az állatfeldolgozó telep gyártmányai. Csak úgy záporozott a bőrönd és a hússaláta, a vaj, a cipő, a svájci sajt és a tejszín. A teherkocsik megteltek. Most már téglák, ablakkeretek és gépalkatrészek repültek ki a nyílásokon.

- Jaj! - ordított a felügyelő. - A gyár felfalja önmagát! - És elrohant.

A katasztrófa azzal kezdődött, hogy a városi villamosműveket, a niagarai áradások következtében, százszoros erő hajtotta. Az állatfeldolgozó üzem gépei, miután már minden gulyát feldolgoztak, üresen futottak. Végül elkezdtek visszafelé futni, visszazippantották a vajashordókat, a sajtokat, a bőröndöket, a cipőket, a fagyasztott húst, a füstölt kolbászt és minden egyebet a vasúti kocsikból, és a gyár kapujában megint kiköpték a tölcsérből magát az eleven állatot. Az ökrök, borjak és tehenek böggve és őrzöngve rohantak ki az utcákra és be a város belsejébe.

A bácsi és Konrád felkapaszkodott a lóra, és a megvadult marhagulyák magukkal sodorták őket. Az utcákon a mozgó járdák örülten görögtek tova. Az önműködő autók villámként cikáztak el, összeütköztek vagy belerobogtak a házakba, és felrohantak a lépesőkön. A villamoslámpák elolvadtak. A mesterséges kertek folytonosan elhervadtak és kivirágzottak. Az égen már a holnaputáni újság jelent meg.

Ez már a lónak is sok volt. Reszkető térdekkel megállt az úttesten.

- Bocsásson meg, Kabbalo! - kiáltott rá a bácsi, és sétabotjával olyat húzott a ló tiszteletre méltó felére, hogy az állat ijedtében elfelejtette rémületét, és mint az őrült rohant a pusztuláson keresztül.

Néhány perc múlva kijutottak a városból: meg voltak mentve.

- Átkozottul csiklandós dolog ez a technika - jegyezte meg a ló.

Visszanéztek, és láthatták, amint a felvonók kirepültek a háztetőkön. A düledező alumínium felhőkarcolók robaja úgy zengett, mint az ágyúdörgés.

Ringelhuth bácsi megveregette a ló nyakát, megtörölte homlokát, és ezt mondta:

- A paradicsom a levegőbe repül.

Konrád megragadta a bácsi karját, és így szólt:

- Ne törődj velem. Ha megnövök, másikat építünk helyette!

És aztán tovább lovagoltak. Csak mindig egyenesen előre. A Csendes-óceán irányában.

Találkozás a kockás kislánnyal

Fehér fővenyhegységen lovagoltak keresztül. A ló görkorcsolyájának csapágái teli lettek homokkal. Borzalmasan csikorgott. A bácsi befogta a fülét.

- Megőrülök! - kiabálta Konrád, csak hogy ugrassa. De a bácsi, mivelhogy a füleit befogta, természetesen nem érthette, hogy mit mondott. Végre elfogyott a főveny, és elkezdődött a tenger. Tengerkék volt a színe, és mintha nem akart volna vége szakadni. Itt állt tehát a három jó barát az Indiai-óceán előtt, és felbámult a holdra, bár a nap sütött még. A ló azt mondta, hogy ő már előre megmondta, és megint vissza akart fordulni. De amazok ketten keményen ráförmedtek, és így elszántan tovább csikorgott a part mentén, mert Ringelhuth abban reménykedett, hogy valahol talán ráakadnak egy vitorlásra.

Vitorlásra ugyan nem akadtak, de valami sokkal érdekesebb dolgot fedeztek fel: két méter széles acélszalagot pillantottak meg, amely messzire benyúlt a tengerbe, és éppen olyan végtelennek látszott, mint maga az óceán. Majdnem olyan volt, mint egy keskeny utca, amely átvissza a tengeren, vagy mint egy nyaláb holdsugár, amely éjjelente a vízen tükröződik.

Ezen az acélszalagon, nem messzire a parttól, magányos asszony állt, kezében kefével, és súrolt.

- Mit csinál maga itt? - kérdezte a bácsi.

- Súrolom az Egyenlítőt - felelte az asszony.

- Micsoda? Ez az Egyenlítő? - kiáltott fel Konrád, és hitetlenül mutatott az acélszalagra.

- És mi a csudának sűrölja fel ezt az izét? - kérdezte a ló.

- Három napig monszun volt - felelte a sűrölő asszony. - Toronymagas hullámok csapkodtak, és ma reggelre berozsdásodott az Egyenlítő. És én most lesűrölöm a rozsdát. Mert ha beleszi magát, megrepedhet az Egyenlítő, és akkor széteshet a földgolyó.

- Legjobb volna, ha bekenné ezt a hülye Egyenlítőt miniummal - tanácsolta a ló. - Akkor nem fogná a rozsdá.

- De csak hadd rozsdásodjon egy kicsit - felelte az asszony. - Különben elvesztem az állásomat.

- Bocsánatot kérek - szabadkozott a ló. - Nem akartam megbántani.

- Ó, nem tesz semmit, majdnem semmit - mondta rá az asszony szerényen, és tovább sűrölt.

Ringelhuth bácsi megemelte a kalapját, hogy magára vonja az asszony figyelmét.

- Engedjen meg egy kérdést, mielőtt egészen hivatásának szentelné magát. Hogyan érünk leggyorsabban a Csendes-óceánhoz?

- Induljanak el az Egyenlítőn, és aztán mindig csak egyenesen előre! - mondta az asszony.

- Ahogy parancsolja - szólt a bácsi, és némi habozás után újra föltette a kalapját.

- Hát akkor gyerünk, vén csataló! - kiáltott fel Konrád, magánkívül örömeiben.

A lónak végiglúdbőrzött a háta. - Rálépjek erre a hullámbádogra? - kérdezte aggodalmasan. - Ha ott ér a vihar, víztölcsérrel és hasonló jókkal, se szó, se beszéd, a mennyországba kerülünk. Ki-ki a saját veszélyére lovagol rajtam. Mióta nincs állásom, nem vagyok biztosítva.

- Rajta, te fekete táltos! - vezényelt a bácsi.

Erre a ló csörömpölve ráugrott az Egyenlítőre, elsuhant a sűrölő asszony mellett, és elkocogott a Csendes-óceán felé. Az Egyenlítő hullámozott. Valóságos tengeribetegség volt rajta utazni. A szárazföld eltűnt. Már csak tengerkékek tengert láttak maguk körül és az acélszalagot maguk előtt. Olykor-olykor átcsapott az Egyenlítőn egy kis hullám. Ilyenkor vizes lett a szalag, és a ló úgy csúszkált ide-oda, hogy azok ketten karban üvöltöttek, és ezt gondolták: "No, nekünk befellegzett!"

Amikor aztán egy táblára bukkantak, amelyen ez a felírás volt:

NE TESSÉK A CÁPÁKAT INGERELNI!

- egyszerre inukba szállt a bátorságuk. Még a lónak is, pedig nem is volt bátor.

Lépten-nyomon emberevő cápák bukkantak fel, valóságos rajokban. A dögök akkorák voltak, mint egy-egy bűvárhajó, kidugták veszedelmes pofájukat a vízből, és kítátották a szájukat, mintha csak ásítának. Pedig éhesek voltak.

- Kedvükre való pecsenye volnánk - dörmögte a bácsi.

- Gyógyszerész úr - szólt hátra a ló -, ezek a helyes kis állatok beleszerettek a maga pocakjába. Tudják ezek, mitől döglük a légy!

- Ne szemtelenkedjék! - kiáltott rá Konrád. - Az én bácsimnak nincs pocakja! Jegyezze meg magának!

Ringelhuth elérzékenyült.

- Derék fiú vagy - mondta. Aztán odaszólt a lónak: - Ha pedig maga érettségizett, akkor igazán megrendül a bizalmam...

De ebben a pillanatban az egyik cápa földobta magát a levegőbe, és mohón Ringelhuth felé kapott. De Konrád, mintha csak tizenegyest rúgna, a cipője orrával úgy állkapcsoson találta a sajnálatra méltó állatot, hogy az bűnbánóan és bonyolult állkapocstöréssel cuppant vissza a sós hullámokba. Erre a többi cápa is faképnél hagyta az Egyenlítőt, és a három utasnak most már nyugta volt tőlük.

- Ha nem volnál máris az unokaöcsém, most nyomban kineveznélek unokaöcsémé - szólalt meg a bácsi remegő hangon.

A ló gúnyosan köhécselt, aztán megszólalt:

- Ezzel a nagylelkűséggel még tönkreteszi magát.

- Csak gúnyolódjék! - csattant fel a bácsi. - Az én unokaöcsém idealista, és kellőképpen tudja értékelni megjegyzésemet.

- Őszintén szólva - kezdte Konrád -, egy márkának jobban örültem volna. Tudniillik most gőzgépre gyűjtök.

- Micsoda pénzéhes kölyök vagy - morogta a bácsi. - Hiszen a halálom után úgyis te örökölsz mindent.

- De akkor már nem fog gőzgéppel játszani - jegyezte meg a ló, és vihogott. Mi egyebet tehetett volna a bácsi? Kivette zsebéből a pénztárcáját, és egy márkát nyomott a fiú markába.

- Remélhetőleg akad még egy cápa, amely rád éhezik - mondta most Konrád. - Akkor megint keresek egy márkát. - De nem jött több cápa.

- Nem vagy valami nagy jellem - jegyezte meg Ringelhuth. - De ezen nem lehet változtatni. Családi vonás nálunk.

Már nem lehetett nagyon messze a Csendes-óceán. Az Egyenlítő mindkét oldalán pálmákkal borított szigetek tünedeztek fel, előttük korallzátonyok. Az utasok előtt felbukkant a part is, tropikus őserdőivel. A ló úgy száguldott felé, mint a gyorsvonat. Torkig volt már a himbálódzó Egyenlítővel meg a vízzel.

Végre ott álltak a szárazföldön. Két óriási eukaliptuszfa között liánfűzér feszült. Az egyik fűzérben tábla lógott, ezzel a szöveggel:

*CSENDES-ÓCEÁN
NYUGATI BEJÁRÓ
Belépés saját felelősségre!
Felszólamlásokat nem vehetünk figyelembe!*

Kissé megszeppenve lovagoltak be a fűzerek alatt, és pálmáktól környezett pompás orchidearétre értek. A parton át egy gorilla rohant feléjük, kezét fogott velük, aztán a pálmák felé fordult és integetett. Ebben a pillanatban fülsiketítő üvöltés tört ki. A pálmákon kuksoló majomcsordák rikácsoltak. Közberikkantottak a papagájok, amelyek kottalapokat tartottak a lábujjaik között! Egy elefánt az egyik pálmatorzs köré fonta ormányát, és megrázta a fát, hogy csak úgy csörgött a rengeteg kókuszdió. A gorilla taktusra lóbálta hosszú majomkarjait, mintha ő volna a karmester, és ő vezényelné ezt a pokoli hangzavart.

A zenebona hirtelen elnémult. A gorilla odafordult, a három utashoz, és a fogait vicsorgatta.

- Hálásan köszönjük, maga majom - szólalt meg a bácsi. - Igazán megrázó volt. - Konrád leugrott a lóról, odaszaladt a gorillához, és megveregette szőrös vállát.

- Ha ezt az Oberländernek elmesélem - lelkenedett -, megpukkad. Szavamra mondom!

- Honnan tudhatná az ilyen majom, ki az az Oberländer? - kérdezte a bácsi.

- Oberländer az osztályunk legjobb tanulója - magyarázta Konrád. De a gorillát nem érdekelte Konrád osztályának díszjele, hanem föliramodott az egyik pálmafára. Eltűnt! A többi majom utána.

Az elefánt háromszor ünnepélyesen meghajolt az utasok előtt. Aztán elkocogott. Becammogott az őserdőbe, és még sokáig lehetett hallani, amint lábai alatt recsegték-ropogtak a fák.

- Iszkoljunk innét! - szólalt meg a bácsi. És továbblovagoltak. Apró, tarka kolibrik csillogó raját követték. A madarak előttük röpködtek, mintha az utat akarnák mutatni.

- Most aztán alaposan nézz körül, fiacskám - tanácsolta a ló. - Hogy remekül sikerüljön a dolgotod.

A bácsi megtoldotta azzal, hogy Konrád készítsen jegyzeteket. De Konrád rájuk se hederített. A vidéket nézegette. Pompás paradicsommadarakat látott és komikus kis tapírokat, fehér mókusokat és öklömnyi tarkabarka pillangókat, orrszarvú bogarakat és repülő kutyákat, aranypávákat és kígyókat, amelyek úgy heverték az úton, mint csomóba tekert locsolótömlők. De a legnagyobb látvány a kengurucsorda volt, amely egy banánfa árnyékában hűsölt. A kenguruférjek kártyáztak. Az asszonyok harisnyát kötöttek. A pamutgombolyagot az erszényükben tartották. Az élelmiszereik is abban voltak. Meg a tejesüvegek is a kis kenguruk számára, amelyek a fűben üdögéltek, banánt hámoztak, és átugráltak egy kifeszített zsineget. A kenguruasszonyok egyszerre csak sietve felkapták a gyerekeiket, begyömöszölték őket az erszényükbe, és óriási ugrásokkal eltűntek. A férfiak még a kártyát is otthagyták.

- Ejnye! - kiáltott fel a bácsi. - Meg tudnátok nekem magyarázni, hogy mért... - De torkán akadt a szó. Közvetlenül mellettük három királytigris lapult. A három tigris a bajuszát pödörgette, meggörbítette a hátát, és éppen ugrani akart, de ebben a pillanatban Ringelhuth bácsi arcához emelte sétabotját, mintha töltött fegyver volna, behunyta a bal szemét, és célzott.

A tigrisek megijedtek. A legnagyobbik fehér kendőt húzott ki a zsebéből, és magasra tartotta.

- Megadjátok magatokat? - kiáltotta oda Konrád.

A három királytigris bólintott.

- Akkor jó lesz odébbállni! - förmedt rájuk a bácsi erélyesen. - Különben halomra lövöldözlek benneteket a sétabotommal!

- Mars vissza! - nyihogta a ló. És erre a ragadozók hanyatt-homlok menekültek. Ebben a pillanatban Negro Kabbalo egész teste megrándult. Megtántorodott, és álmélkodva meredt a patáira. A görkorcsolyái eltűntek! - Azt a kutyafáját - kiáltott fel a ló. - Hová lett a járművem?

A bácsi se tudta. De Konrád lecsapott rá:

- Hát egészen kipárolgott a fejetekből, hogy mit jelent a "Mars vissza!"?

- Csakugyan! - kapott észbe a ló. - Na, úgy kell nekem! Minek is a lónak görkorcsolya? Természetellenes. - És ettől fogva nem görgött többé, hanem megint ügetett.

Röviddel ezután találkoztak a kis Petrezselyemmel. Ez a következőképp történt. Sírás hallottak. Mintha gyermek sírt volna valahol. De akárhogy erőlködtek nem láttak senkit. Végre a bácsi és öccse leszálltak a lóról, és óvatosan bementek az őserdőbe. Igaz ugyan, hogy a bácsi nem jutott messzire. Megbotlott egy légyökérben, felordított:

- Jaj, a tyúkszemem! - Lecsücsült a földre, és a lábát simogatta. Azzal, hogy egy hangyabolyban foglalt helyet, éppenséggel nem javított a helyzetén. Mert a polinéziai hangyák akkorák, mint nálunk a cserebogarak. Az a folyadék pedig, amit kiválasztanak magukból, úgy mar, mint a legtisztább sósav.

Eközben Konrád ledőlt fatörzseken mászott át, kúszónövényeken vergődött keresztül, és ment a gyereksírás irányában, míg végre egy kaucsukfa alá ért. A zokogás a kaucsukfa tetejéről hallatszott. A fiú felnézett. Odafent, az egyik ágon egy kislány üldögélt, ananászt rágicsált, és keservesen sírt.

- No, mi a baj? - kiáltott fel Konrád.

- Elment már? - kérdezte a kislány.

- Kicsoda? - érdeklődött a fiú.

- Hát a cethal! - kiáltott le a lány.

- Hiszen te megbolondultál - mondta a fiú.

Erre a kislány fürgén, mint a menyét, lemászott a kaucsukfáról, odapattant Konrád elé, és felháborodva rákiáltott:

- Elment az eszed, szemtelen kölyök? Én hercegnő vagyok, és Petrezselyemnek hívnak!

Konrád egy szót sem tudott kinyögni. Mivelhogy a kislány csupa fehér-fekete kocka volt!

- Hallod-e - szólalt meg végre a fiú -, hiszen rajtad sakkozni lehetne!

A kislány adott neki egy darab ananászt, és így szólt:

- A papám híres csendes-óceáni fekete törzsfőnök. Anyu pedig holland nő. Mielőtt a papa elvette volna, gépírókisasszony volt az egyik itteni kókuszültetvényen. És ezért lettem én fekete-fehér kockás. Nagyon rémes?

- Ahogy vesszük - felelte a fiú. - Nekem tetszik! Különben nevem Konrád.

A kis Petrezselyem pukedlizett.

Konrád kezét nyújtott neki. Egyúttal megkérdezte, hogy lehet, hogy cethal elől menekült. Hiszen a cethalak vízben élnek!

- Értesz is te ehhez! - kiáltott fel a kislány. - Hiszen a cethalak emlősállatok! Csak tévedésből élnek a vízben!

Egyszerre csak ropogás hallatszott az őserdőben.

- Itt van! - sikoltott fel Petrezselyem, karon ragadta a fiút, és magával vonszolta. Vadul rohantak az út irányába.

Ringelhuth bácsi még mindig a hangyabolyon ült, és úgy káromkodott, mint egy sofőr.

- Fel! - kiáltott rá Konrád. - Jön a cethal! Ez a kislány itt Petrezselyem!

A bácsi nem hitt a szemének. Bárgyún meredt a kockás gyermekre.

- No, szedelőzködj! - kiáltott rá Konrád.

- Csak a ti kedvetekért! - felelte a bácsi, leverte ruhájáról a hangyákat, és velük rohant.

A ló ott ácsorgott az úton, és időtöltésből néhány térdhajlítást csinált. Elcsodálkozott, amikor azok hárman lélekszakadva felé rohantak.

- Hiába, nem lehet benneteket egyedül beengedni az erdőbe - dünnyögte. - Kit cipeltek itt magatokkal?

- Ezt a kislányt egy cethal üldözi - magyarázta Konrád. - Mindjárt itt lesz.

- Még csak ez hiányzott nekem - mondta a ló. - Halaknak vízben a helyük, kockás gyerekeknek pedig a mutatványos bódében.

- Hiszen a cethal nem hal! - rikkantott közbe Konrád. Aztán odasózott egyet a kislánynak, mert már megint üvöltött. - Tulajdonképpen mért üldöz téged? - kérdezte.

- Jaj! - zokogta a kislány. - Kiöltöttem rá a nyelvemet. És ezen megsértődött. Segítség! Itt jön!

Recsegés hallatszott a pálmák közül. A fák úgy törtek össze, mint a gyufaszálak. Szürke szörnyeteg törtetett kifelé az őserdőből. Olyan volt, mint valami összelappadt léghajó, és kitátotta fogatlan pofáját. Ringelhuth bácsi mindenesetre arcához emelte sétabotját, és ráordított:

- Föl a kezekkel, különben lövök! - De a cethal nem ment lépre. Egyre közelebb hömpölygött. Konrád védőn odaállt Petrezselyem és a bácsi elé, és fenyegetően fölemelte az öklét.

- Végünk van! - mormolta a ló.

Ebben a pillanatban lövés dördült. A cethal felhorkant, nagyot tüszentett, sarkon fordult, és visszahömpölygött az őserdőbe.

A bácsi megtörölte homlokát, haragos pillantást vetett unokaöccsére, és így kiáltott:

- Mindezt egy dolgozat miatt! Goromba levelet fogok írni a tanárodnak!

A ló megkönnyebbülten fellélegzett. Aztán ezt kérdezte:

- Tulajdonképpen melyikünk lőtt? Hallja, maga gyógyszerész, talán mégis meg volt töltve a sétabotja, hé?

- Én lőttem - szólalt meg egy hang. Fölriadtak. Bronzbarna férfi állt előttük. Ágyékán pálmalevélkötényt viselt, teste többi része tarkára volt tetoválva. - Dögkeselyű törzsfőnök vagyok, de Gyorspostának is neveznek. Szervusz, Petrezselyem! - Kezet nyújtott a kislánynak, aztán a többieknek is.

- Nem mintha kíváncsi volnék - szólalt meg a bácsi -, de tulajdonképpen mivel lőtt, Nádiveréb úr?

- Dögkeselyű, nem Nádiveréb - igazította helyre a törzsfőnök.

- Ahogy parancsolja - mondta a bácsi. - Felőlem akár Nyúlapróléknak is hívhatják. Szóval: mivel is lőtt, Keselyűveréb úr? Olyan furcsán hangzott.

- Forró sült almával - felelte a törzsfőnök. - Csak el akartam ijesztetni a cethalat. Örülök, hogy megtehettem önöknek ezt a kis szívességet.

- Forró sült almával? - kérdezte Konrád. - És hol a puskája?

- Nincs puskám - felelte Gyorsposta. - A bicskámat szoktam sült almával megtölteni.

- Hát akkor értem! - mondta a bácsi. - De akármivel lőtt, hálásan köszönjük önnek.

A törzsfőnök szabadkozott.

- Szót sem érdemel - jegyezte meg, kegyesen biccentett, visszament az erdőbe, és eltűnt.

Petrezselyem elvezette az utasokat egy barátságos néptörzshöz, amely bájos, édesvizű tavon, cölöpépítményekben lakott. A bennszülöttek tetoválva voltak, ágyékkötényt és mázsás korallláncokat viseltek. A ló azt mondta, hogy nem érdekli az ilyesmi. Inkább elügetett egy hullámzó cukornádmezőre, és végre megint torkig zabálta magát. Ráadásul egy másik lóra bukkant ott; kis fehér ló volt, és úgy látszik, kitűnően megértették egymást.

A bennszülöttek káprázatos úszó- és bűvarmutatványokkal szórakoztatták a bácsit és unokaöccsét. Aztán a bácsi pálmalevél ágyékkötőt kapott tőlük vendégajándékkul, és kénytelen-kelletlen mindjárt fel is kellett vennie. Mivel azonban a ruhája is rajta volt, nem volt benne valami gyönyörű. A bennszülöttek asszonyai a hasukat fogták neveltükben.

Az ifjak megmutatták a vendégeknek, hogy kell lándzsával pisztrángot, lasszóval madarat fogni. Aztán a gyorscsónakjaikon olyan nyolcast futottak le, hogy Konrádnak a lélegzete is elállt. Utána ünnepi lakomát tálaltak. Az étlap a következő volt:

Moszkító-ragu

Cápauszony erjesztett rizsborban

Füstölt kígyónyelv cukornádsalátával és ádámalma-kocsonyával

Emukotlett, csigapüré

Kókuszdiókrém cethalolajban

A törzsfőnök bocsánatot kért, hogy előkelő vendégeinek nem tud semmi különlegességgel kedveskedni.

- A kígyónyelv helyett szívesen tálaltattam volna nyárson sült emberhúst - mondta -, de éppen tegnap fogyasztottuk el az utolsó foglyunkat. Ma pedig, míg a szomszéd törzsből sikerült volna néhány embert elcsípnünk, kihúlt volna a ragu.

- Sose fáradjon - udvariaskodott a bácsi. - Az emberek különben is nagyon megfekszik a gyomromat.

Ezek után következett az ebéd.

- Most aztán láthatod: milyen jó, hogy minden csütörtökön eddzük a gyomrunkat! - szólt oda a bácsi Konrádnak, és halálmegvetéssel nyelt le mindent. Igaz, hogy a csigapürétől majdnem rosszul lett.

Konrád Petrezselyemmel beszélgetett. Szomorú volt. Tudniillik a kislány elmondta neki, hogy letelt az ideje. Át kell mennie Baliba, a gyémántmosó asszonyhoz, mert a papájának kiesett egy gyöngyszem a koronájából, és gyémántot akar tétetni a helyébe. Konrád kérlelte, maradjon még egy kicsit. De Petrezselyem a fejét rázta, fölkelte, kezét nyújtott a fiúnak, biccentett a bácsi és az öreg törzsfőnök felé, és ugrándozva eltűnt.

- Ne bömbölj, fiam - reccsentett rá a bácsi. - Inkább egyél! - De Konrádnak elmúlt az étvágya. Lenyelte a könnyeit, és azt mondta, hogy nekik is menniük kell már. Petrezselyem nélkül fabatkát sem ér a Csendes-óceán, s a dolgotat is meg kell még írnia.

A bácsi nem ellenkezett. Elbúcsúztak a törzsfőnöktől, megköszönték a szíves vendéglátást, és kimentek a cukornádmezőre, Negro Kaballóért. Ott állt a kis fehér ló mellett, és így szólt:

- Uraim, ne vegyék rossz néven, de én itt maradok. A cukornád nagyon ízlik. Különben is el akarom venni ezt a fehér lókisasszonyt. Ugye, édes? Végre én is saját otthont szeretnék. El akarom felejteni a görkorcsolyát, a cirkuszt és mindent, ami Európára emlékeztet. És soha többé nem fogok beszélni. Esküszöm. Lovakhoz nem illik a beszéd. Vissza a természethez.

- Ne bolondozzon! - mordult rá a bácsi. - Csak nem gondolja komolyan?

Negro Kablo hallgatott.

- Csak nem hagy bennünket gyalogszerrel hazatotyogni? - kérdezte Ringelhuth. - No, nyissa ki már a száját, maga konok négy lábú.

- Hisz éppen most fogadta meg, hogy többé nem beszél - szólalt meg Konrád. - És ha feleségül akarja venni a lókisasszonyt, ne zavarjuk.

A ló biccentett. De a bácsi még mindig dühöngött.

- Megőrülök! - ordította. - Miért kell ennek a lónak megnősülnie? Hisz én is agglegény vagyok!

- Kedves nagybátyám, neked itt vagyok én, az unokaöcséd - szólt bele Konrád. - Ezért nincs szükséged rá, hogy gyerekeid legyenek.

- Ide hallgasson! - mondta a bácsi Negro Kaballónak. - Maguknak, ezzel a fehér lókisasszonnyal csupa kockás csikójuk fog születni. Egyik Petrezselyem a másik után! Csakugyan nem akar velünk jönni?

A ló a fejét rázta.

- Hát akkor sok szerencsét - ordította a bácsi. - De ne akarja elhíttetni velem, hogy maga ló. Maga marha. Megértette?

Negro Kablo bólintott.

- Szakasz, balra kanyarodj, indulj! - vezényelt a bácsi, kézen fogta Konrádot, és elvonult vele.

- Köszönünk szépen mindent! - kiáltott vissza a fiú.

Negro és fehér menyasszonya fölvetette a fejét, és ketten két szólamra nyihogtak.

- Mindig elhibázod a lépést - szólt rá Ringelhuth az unokaöccsére. Pedig nem is volt igaz. Csak nem akarta mutatni a bácsi, mennyire fáj neki, hogy el kellett válnia a görkorcsolyás lótól.

Ballagtak az őserdőn keresztül. Vége-hossza nem volt. Távolság vadállatok üvöltöttek. Páviánok kókuszdiót hajigáltak. Meglehetősen életveszélyes út volt. Konrád megjegyezte: gyalázat,

hogy errefelé egyáltalán nincs villamos. Végre rágyújtottak arra a nótára, hogy: "Jó a turistának..."

Mikor végére értek a dalnak, a bácsi megjegyezte, hogy ez a túra nem is olyan jó.

- De nem is vagy turista - mondta rá Konrád -, hanem gyógyszerész.

- Fején találtad a szöveget - mondta a bácsi, megnézte a karkötőóráját, és megrémült. - Emberfia! - kiáltott fel. - Tíz perc múlva hét! Ha hamarosan nem találkozunk a szekrényemmel, elkéssel a vacsoráról.

- Igazán, nem tudom, mikor írom meg a dolgozatomat - jegyezte meg Konrád.

- No, daloljunk csak még egyet! - indítványozta a bácsi. És most ezt énekelték: "Sárgarigó, sárgarigó, recece, recece, recece."

Aztán a bácsi megint megnézte az óráját.

- Ha most rögtön nem történik csoda - mondta -, nyugodtan itt maradhatunk, és felajánlkozhatunk valamelyik szomszédos törzsnél vasárnapi pecsenyének.

- De hát mért ne történnék csoda? - kérdezte valaki a hátuk mögött.

Megfordultak. Ott állt Dögkeselyű, vagyis Gyorsposta, és mosolygott.

- Ön már egy ízben olyan kedves volt, hogy kihúzott bennünket a csávából - mondta a bácsi. - Nem tudná idevarázsolni az én régi szekrényemet, kedves Keselyűposta úr?

- Dögkeselyű - javította ki a törzsfőnök. Aztán ezt mormolta:

*Bugylibicska, sült alma,
a cethal is meghal ma.
Ki nem tudja, micsoda,
attól telik a csoda.*

Aztán tapsolt, és máris ott volt a szekrény! Az őserdő közepén! Pálmák és kaktuszok között!

- Hálásan köszönjük! - rikkantotta Konrád. De Dögkeselyűnek, akit Gyorspostának is neveznek, már akkor hült helye volt.

- Titokzatos ember! - jegyezte meg a bácsi. - De nagyon kedves. Ez tagadhatatlan! - Aztán betuszkolta a fiút a szekrény nyitott hátán, és maga is utána mászott. És mikor elől kiszálltak a szekrényből, csakugyan ott voltak a bácsi előszobájában a Johann Mayer utcában!

Konrád felgyújtotta a villanyt, mert már sötétedett, és mert abban reménykedett, hogy a szekrény mellett sikerül még felfedeznie néhány centiméternyi valódi őserdőt.

De csak falakat és tapétát látott.

A bácsi levette ágyékkötényét, és a sétabottal együtt beakasztotta a régi szekrénybe. Aztán megszólalt:

- No, te csirkefogó, most aztán iszkoj haza! Tiszteltetem a szüleidet. Mondd meg, hogy vacsora után benézek hozzájuk. Apád hűtsön be néhány üveg sört.

A fiú fölkapta az iskolatáskáját, azt mondta, hogy csodálatos volt az egész, villámgyorsan megcsókolta a bácsit, és elrohant.

- No, nézd csak - dörmögött a bácsi. - A kamasz megcsókolt! Nem illik férfiakhoz az ilyesmi.
- Aztán kinézett az ablakon. Konrád éppen kiviharzott a kapun, és fölpillantott. Intettek egymásnak.

Ringelhuth mindjárt utána rendbe hozta a lakást. Mert a dunyha még ott hevert a könyvszekrény előtt. És a piszkos tányérok is az asztalon voltak még.

Mikor mindent rendbe tett, kiment a folyosóra, még egyszer kinyitotta a szekrényt, és kíváncsian belekukkantott. A fejét csóválta. A szekrény háta már nem volt nyitva. Valóságos deszka zárta. És az ágyékkötény eltűnt.

"Na, és most a világjáró Ringelhuth gyógyszerész rágyújt egy vastag szivarra" - mondta magában a bácsi, és pőfékelve besétált a szobába.

A bácsi olvassa, amit átélt

Mire a bácsi megérkezett Konrád szüleihez, a gyerek már aludt.

- Ma mit követtetek el megint? - kérdezte Konrád mamája (szóval Ringelhuth bácsi öccsének a felesége).

- Nem mesélt semmit? - érdeklődött a nagybácsi.

- Egy szót se! - felelte Konrád apja. - A kölyök úgy tesz, mintha a csütörtök a világ legtitokzatosabb napja volna.

- Az is - válaszolta Ringelhuth. - Egyébként kapok egy pohár sört, vagy nem kapok?

Konrád mamája töltött, és miközben a bácsi a sört egy hajtásra kiitta, megkérdezte tőle:

- Micsoda butaságokat követtetek el ma?

- Ó, ma nagyon mozgalmas nap volt - felelte a bácsi. - Az utcán megkérdezte tőlünk egy ló, hogy van-e nálunk cukor. De nem volt nálunk. Ki is gondolna ilyesmire? No és aztán feljött a lakásomba. Aztán jártunk a kövér Seidelbastnál. Ez régebben Konrád osztálytársa volt. Ismeritek? Nem? Most Eldorádó elnöke. Különösen tetszenek nekem az ottani tyúkok. Tükörtojást tojnak, sonkával. Igaz is, aztán összeakaszkodtam Napóleonnal meg Julius Caesarral. Tudniillik elfoglalták a helyünket. A fizetett helyünket! Később találkoztunk a kis vörös hajú Babette-tel. Most a fordított világban nevelés- és oktatásügyi miniszteri tanácsos.

Mivelhogy az anyja ott van javítóban. Különb a háziuram, Clemens Waffelbruch is ott van. No, arra ráfér! Aztán voltunk az automatavárosban. Ott az autók vezető nélkül járnak. És aztán az Egyenlítőn ellovagoltunk a Csendes-óceánhoz. Szerencse, hogy magammal vittem a sétabotomat. Konrád összebarátkozott egy fehér-fekete kockás kislánnyal. Petrezselyemnek hívják a bájos kis teremtet.

Konrád szülei, akik a kanapén ültek, rémulten néztek össze. Az apa komolyan így szólt:

- Gyere ide, mutasd csak a nyelvedet!

A mama megkérdezte:

- Akarsz borogatást a homlokodra?

- Még egy pohár sört akarok - mondta rá Ringelhuth. - De gyorsan, különben az üvegből iszom!

- Szó sincs róla! - szólt rá az öccse. - Egy csepp alkoholt se kapsz többet!

- Kedves Julius - mondta szigorúan Konrád mamája a férjének -, miért hallgattad el előttem mindmáig, hogy elmebetegek vannak a családokban?

- Nincsenek fájdalmaid a tarkódban? - kérdezte Konrád apja a gyógyszerésztől. - Nem volt a fiú túlságosan élénk ma délután? Szigorúbban kell bánnod vele.

Ringelhuth teletöltötte a poharát, ivott és megszólalt:

- Veletek ma megint nem lehet beszélni. A korotokhoz képest túlságosan komolyak vagytok.

- Még csak ez hiányzott nekünk! - csattant fel Konrád apja. - Még te teszel nekünk szemrehányást! Hogy mi túlságosan öregek vagyunk! Te vagy túlságosan fiatal! Vedd tudomásul!

- Mi a csuda? - rikkantott a bácsi. - No, akkor egészségetekre! Én még bekukkantok a fiúhoz. Csak megnézem, hogyan alszik.

- Javulást kívánok - mondta Konrád apja.

- Ha megint elkezdték - csattant fel Ringelhuth -, akkor elszaladok a patikámba, tüsszentőport hozok, és felrobbantalak benneteket! Szervusztok, gyászvitézek! - Keresztbe tette karját a mellén, meghajolt, mint valami előkelő török, és faképnél hagyta őket. Azok megindultan néztek utána.

Konrád szobájában óvatosan felkattantotta a villanyt. Azután lábujjhegyen odalopózkodott az ágyhoz. A gyerek mélyen aludt. De egyszerre csak megmozdult, álmában elmosolyodott és megszólalt:

- Egy márkának jobban örültem volna.

Ringelhuth odahajolt az alvó gyerek fölé, és úgy suttozta:

- A legközelebbi csütörtökön gőzgépet kapsz, te fajankó! - Aztán körülnézett a szobában. Az íróasztalon füzet hevert, Ringelhuth odasurrant. "Német dolgozatok", olvasta a füzetet. Kinyitotta, és lapozgatott benne, míg csak meg nem találta azt, amit keresett. Elolvasta a címet, és aztán végigolvasta az egész dolgozatot.

Mit láttam a Csendes-óceánnál?

A csütörtök mindig nagyon mulatságos nap. A bácsikám miatt. Ő gyógyszerész és Ringelhuthnak hívják úgy mint engemet. Mert a bácsikám. Ma megin csütörtök volt. És mikor montam neki, hogy dolgozatot kell írnom a Csendes-óceánról mert jól tudok számolni és nincsen Fantáziám aszonta szaladjunk át csak gyorsan egy kicsikét. Mármint a Csendes-óceánhoz. Maj megmutattuk a tanítódnak sajnálom ezt monta.

Na, és neki vágunk. Óriási út volt. Először a szekrénybe a fojosón. Asztán Eldorádóba. Asztán egy várba ahol meghalt hercegek éltek. Asztán ahol rossz szülőket nevelnek. Tanulságos volt. Asztán egy teljesen villanyos városba. Sok minden össze vissza volt. És megárat a víz. És a villanyos áram kicsapot. A liftek kirepültek a tetőn át. Mi fel a lóra és el és ot már mindegy volt. A lóval az utcán találkoztunk. És cukorral etettük. És görkorcsojázni tudot. De ez nem tartozik ide.

Az egyenlítő segítségével amit más mijennek képzeltem, át lovagoltunk az óceánon egy kis szigetre. Balról és jobbról is szigetek voltak. Korál szirtekkkel, melyekből a híres láncokat csinálják. És cápákkal. Az egyik felakarta falni a bácsikámat. A hasa miatt pedig nincs is. Nem voltam rest attam neki egyet a fejére és a bácsi nekem egy márkát. A gőz gép miatt. Négy márka 80 kevés anyi van már. Asztán egy majom kórus dirigált. Egy elefánt is volt ot és kókuszdiókat dobált. Montuk köszönjük, mégis elmentek.

Különösen csiklandós volt a dolog a három tigrissel. A bácsi löni akart a sétatálcájával. Ere fehér kendőt vetek elő és beszalattak az őserdőbe. Kengurukkal is találkoztunk. Harisnyát kötöttek és a pamut az erszényükben volt. A legszeb hogy Petrezselyemmel találkosztunk. Ő egy kis gyerek és fekete és fehér kockás. Mert a papája törzsfőnök a mama meg csak gépirónő. Bömbölt a cetthal miatt aki üldöszte. Mert a cetthalak emlős álatok. És a vízbe tévedésből élnek. Nyelvet öltöt rá, és azért üldözte. Dögkeselyű egy törzsfőnök volt forró sült almával lőtt és elkergete a szörnyeteget. Sajnos a lánynak el kellett mennie. Mert a papájának kieset egy gyöngy a koronájából. A törzs amelyiknél ebédeltünk és a fiúk csuda jól úsztak, sült ember húst akartak adni. Hála istennek nem volt nekik a kamrában. Így is sok örült dolog volt. Elefánt sült és Kotlett egy madárból, mint amijen az emu. És csigapép. A bácsi majdnem, asztán még se, mert ő tudja mi az illem. Sajnos a ló itt maratt. Hogy feleségül vegyen egy fehér lovat.

Mikor Petrezselyem elment, mondta a bácsi mingyár 7 és ha most mingyár nem találkozunk a szekrényvel it maradunk és meg esznek De ekkor jöt újra Dögkeselyű és elő varázsolta a szekrényt és mikor átmásztunk újra ott voltunk a bácsinak a lakásában. És a bácsi monta sipirc haza, mert ne mulass lesz. De a szüleim semmit sem vettek észre, mert vacsorára pont haza értem és az nálunk a fő dolog.

És asztán leültem és meg irtam adol gozatot pedig a Csendes-óceánnál voltam oda és vissza és ezt csinálja valaki utánam.

A bácsikám nélkül nem tudtam volna. De ő a mi családunkból van és az nagyon jó már a mi családunk ijen. A bácsikám is monta.

Ez minden amit láttam a Csendes óceánnál, lehet, hogy nem, de ojan sok volt, ha írja az ember el felejtí a felét. És aki nem hiszi járjon utána. Vagy meg kérdezheti a bácsikámat. Őt úgy hívják mint engemet és gyógyszerész és majd halhat csudát.

Ringelhuth bácsi óvatosan visszatette a füzetet az íróasztalra, még egyszer odament az ágyhoz, biccentett az alvó fiú felé, lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott, ott még egyszer visszafordult, és miközben a villanyt lecsavarta, ennyit mondott:

- Jó éjt, fiacskám.

Pedig csak az unokaöccse volt.

V É G E